

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Εκδίδεται από την Ομάδα «Εργατική Δημοκρατία»

Σ' αυτό το φύλλο

ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ	σελ. 2
ΟΙ "ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ"	σελ. 4
Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ	σελ. 5
ΟΧΤΩΒΡΙΑΝΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ	σελ. 6
ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ	σελ. 11

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΠΑΛΗ

Η Ευρώπη συγκλονίζεται από εργατικούς αγώνες. Χιλιάδες εργάτες κινητοποιούνται στην Αγγλία εναντίον στις απολυσεις των ανθρακωρυχών. Οχτώ εκατομμύρια Ιταλοί εργάτες κατέβηκαν σε γενική απεργία εναντίον στα προγράμματα λιτότητας και το κομμάτι της ΑΤΑ. Τα ίδια στην Ισπανία, παρόμοια στην Ελλάδα. Όμως εδώ ολοι κάνουν σαν όλα αυτά να είναι «μακρινά» και ασχετά. Ο σημαντικότερος για μας αγώνας, λένε, εκεί που πρέπει να στρεφεται η προσοχή κάθε Κυπρίου, είναι ο αγώνας για το Κυπριακό.

Οι σωβινιστές απορριπτικοί του «Μετώπου Εθνικής Σωτηρίας», τα κομμάτια ΔΗΚΟ, ΕΔΕΚ, ο ου φονευσεις εκτός αν είναι Τουρκός, Αρχιεπίσκοπος Χρυσόστομος και οι διάφορες οργανώσεις των βρυκολακών της ΕΟΚΑ Β', προσπαθούν να μας πείσουν ότι οι συνομιλίες θα είναι η καταστροφή μας. Ακόμα και το προπυργίο του δεξιού «ενδοτισμού», ο ΔΗΣΥ, το παίζει σκληρά, και αρνείται να στείλει τον Κληρίδη στην Ν. Υόρκη. Είναι μια σωβινιστική πολιτική

απευθείας αντίθετη με τα συμφέροντα κάθε εργαζομένου.

Όμως το ίδιο μακρινή με τα συμφέροντα μας είναι και η μάχη που δίνει ο Βασιλείου στην Ν. Υόρκη, όπου μαζί με τον Ντενκτάς και τους διάφορους ιμπεριαλιστές του Συμβουλίου Ασφαλείας υποτιθεται ότι προσπαθούν να λύσουν το «Κυπριακό πρόβλημα».

Στην πραγματικότητα, το μόνο που ολοι αυτοί προσπαθούν να λύσουν είναι τα προβλήματα της αρχουσας τάξης που ο καθένας εκπροσωπεί.

«Ολοκληρός ο Κυπριακός λαός παρακολουθεί με κομμένη την ανάσα» αυτά που γίνονται στην Ν. Υόρκη, εγγράφε πριν λίγους μήνες η «Χαραυγή». Στην πραγματικότητα το μόνο που αξίζει να δει κανείς εκεί πέρα είναι την ελεεινή και μιζερή διαδικασία των παζαριών, το ποσο ασχετά είναι όσα γίνονται εκεί με μια «μονιμη, δίκαιη και ειρηνική λύση» του Κυπριακού. Να δει την υποκρισία, το φαταουλισμό και την επιθετικότητα όλων των αρχουσών τάξεων που συμμετέχουν σε αυτό το βρωμικό παζαρι.

Αυτό που αξίζει να παρακολουθούμε με κομμένη την ανάσα είναι οι αγώνες των εργατών σε οποιαδήποτε χώρα του κόσμου. Αυτοί είναι οι αγώνες που έχουν την μεγαλύτερη σχέση με τα συμφέροντα μας, με την ζωή και το μέλλον μας. Όσο θυμούνται την δήλωση της κυβέρνησης Βασιλείου ότι δεν έχει σκοπό να επιτεθεί στην ΑΤΑ «πριν τις εκλογές» (αρά θα το κάνει μετά, και σίγουρα το ίδιο θα προσπαθήσει να κάνει οποιος εκλεγεί) μπορούν να καταλάβουν την σημασία του αγώνα των Ιταλών εργατών, υπαλλήλων και νεολαίων εναντίον στην καταργηση της δικής τους ΑΤΑ. Όσο βλέπουν τις απολυσεις που έχουν αρχίσει και εδώ, μπορούν να καταλάβουν την σημασία του αγώνα των αγγλών εργατών και ανθρακωρυχών. Στους αγώνες που ερχονται μπροστά μας, εναντίον στις ιδιωτικοποιήσεις και τις απολυσεις, για την σωτηρία της ΑΤΑ, τα παραδείγματα αυτά θα παίξουν για την εργατική τάξη πολύ μεγαλύτερο ρόλο από ότι γίνει στην Ν. Υόρκη.

συνεχία στην σελ. 3

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΣΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ

ΚΑΛΗΜΕΡΑ ΜΕ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑ

Επεισοδιακά ήταν τα εγκαινία του πανεπιστημίου. Η απόφαση της προσωρινής διοικούσας επιτροπής να καλεσει εκπροσώπους τουρκοκυπριακών κομμάτων (που δεν ήλθαν τελικά), να μην καλεσει τον αρχιεπίσκοπο να κάνει αγιασμό και να μην επιτρέπει στον υφυπουργό παιδείας και θρησκευμάτων της Ελλάδας να διαβάσει χαιρετισμό, προκάλεσε σαλό μέσα στον ελληνοκυπριακό πολιτικό κόσμο.

Χαρακτηρίστηκε σαν "Ατοπημα μεγάλης βαρύτητας με ευρύτερες πολιτικές εχθρότητες" από τον Σύνδεσμο Αποφοιτών των ελληνικών πανεπιστημίων, ενώ παρομοίους χαρακτηρισμούς εκάναν και όλες οι σωβινιστικές απορριπτικές οργανώσεις. Η ίδια η Επιτροπή Παιδείας της Βουλής αποφάσισε ομόφωνα τη καταδίκη της στάσης της επιτροπής του πανεπιστημίου και καλεσε την προεδρο της προσωρινής διοικούσας επιτροπής, την Τσουγιοπούλου, να λογοδοτήσει μπροστά της, και αν χρειαστεί μάλιστα να προσαχθεί και με "νομιμωβία". Ο πρόεδρος της επιτροπής παιδείας της βουλής Ν. Αναστασιάδης του ΔΗΣΥ ζήτησε από την Τσουγιοπούλου να παραιτηθεί. Όταν μάλιστα

η Τσουγιοπούλου ζήτησε συγνώμη και απολογήθηκε στην επιτροπή, σχεδόν δεν δεχτήκαν την απολογία της.

Η προσωρινή διοικούσα επιτροπή είναι σίγουρα υπεύθυνη, αλλά για κάτι πολύ διαφορετικό από αυτό που την κατηγορούν. Είναι υπεύθυνη για τον χαρακτήρα που έδωσε στο πανεπιστήμιο σε άμεση συνεργασία με τη Βουλή και τη κυβέρνηση - για τις 2.000 λίρες διδάκτρα, για την υποχρεωτική παρακολούθηση των μαθημάτων πρώι και απογεύμα που κάνουν το πανεπιστήμιο απροσιτό για τους εργαζόμενους και τα παιδιά της εργατικής τάξης.

Όλοι αυτοί που αρπάξαν την ευκαιρία για να ζητήσουν το κεφάλι της για το "ατοπημα" να μην κάνει αγιασμό και να μην δώσει την ευκαιρία στον ελληνόφωνο υφυπουργό να βγάλει λόγο είναι τελείως υποκριτές. Η προσωρινή διοικούσα επιτροπή δεν εκάμε τίποτε παραπάνω απ' αυτό που της ζητήθηκε να κάνει. Προσπάθησε να κρατήσει κάποια προσχημάτα περί "δικονομικού κυπριακού πανεπιστημίου". Προσπάθησε να μην γελοιοποιήσει την ομόφωνη απόφαση της βουλής του Γενάρη του '81 που διακήρυττε ότι "το πανεπιστήμιο πρέπει να ενισχυθεί την κρατική μερίδα... και πρέπει να εκφραζει

την πολιτιστική κληρονομία και φυσιογνωμία των Ελλήνων και Τούρκων και των άλλων κατοίκων της Κύπρου".

Αν ήθελε μάλιστα πραγματικά να εφαρμόσει την απόφαση της Βουλής, θα έπρεπε βεβαίως να καλεσει τον Χρυσόστομο για αγιασμό, μα και αυτο συνήθίζεται σε όλα τα εγκαινία των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, και να καλεσει και τον Μουφτή να κάνει το αντίστοιχο. Τότε να δούμε τι θα γίνονταν!

Φαίνεται όμως ότι δεν της εξήγησαν καλά της Τσουγιοπούλου ότι αυτά ισχύουν μόνο στα λόγια και ότι εδώ "πρόκειται για το πανεπιστήμιο μιας ημικατεχομένης πατρίδας και από την πραγματικότητα αυτή επηρεάζουν και οι κυρίως ανάγκες που το πανεπιστήμιο οφείλει να υπηρετήσει" όπως δήλωνε σε ανακίνωση του ο συνδεδεμένος αποφοιτών Ελληνικών πανεπιστημίων. Στην πραγματικότητα ήθελαν ένα ελληνικό πανεπιστήμιο που να παρουσιάζεται όμως σαν κυπριακό-δικονομικό.

Δεν είναι η πρώτη φορά που ξεσκεπάζεται η ελληνοκυπριακή υποκρισία που όταν λέει κυπριακό εννοεί ελληνοκυπριακό. Πριν το '74 η Κυπριακή Δημοκρατία το "ανεξάρτητο" κυπριακό κράτος μέλος του ΟΗΕ δεν είχε κανένα πρόβλημα να υιοθετεί

όλα τα ελληνικά σύμβολα - η ελληνική σημαία κυματιζε σε όλα τα στρατοπέδα και δημόσια κτίρια, όλες οι επίσημες εκδηλώσεις τελειωναν με τον ελληνικό εθνικό ύμνο, ενώ ο "κυπριακός στρατός" που προβλεπε η Ζυριχή καταργήθηκε και δημιουργήθηκε η εθνική φρουρά για να υποδηλώσει τους ελληνικούς εθνικούς προσανατολισμούς της.

Δυστυχώς σε αυτή την υποκρισία της αρχουσας τάξης και των σωβινιστών, απορριπτικών και ενδοτικών, ακολούθησε και το ΑΚΕΛ. Οι βουλευτές του μελή της επιτροπής παιδείας της Βουλής ψηφισαν μαζί με τους υπολοίπους την πρόταση για καταδίκη της προσωρινής διοικούσας επιτροπής.

Η βάση όμως του ΑΚΕΛ δεν πρέπει να ανοίξει ανετά με όλα αυτά. Η "Χαραυγή" δεν ακολούθησε τη γραμμή των βουλευτών του ΑΚΕΛ. Πολύ περισσότερο η "Νεολαία" η εφημερίδα της ΕΔΟΝ που σε άρθρο της εκανε κριτική της ασυνειπρίας οσων ψηφισαν δικονομικό πανεπιστήμιο αλλά στη πραγματικότητα αντιδρούν όταν αυτο καλεί τουρκοκυπριακούς πολιτικούς ή δεν κάνει αγιασμό. Βεβαίως η "Νεολαία" καταγγείλει τις επιθέσεις στη προσωρινή διοικούσα επιτροπή σαν «υποσκαφή του πανεπιστημίου» και

δεν εξήγησε ποιας πολιτικής είναι συνέχεια αυτή η στάση και τι σημαίνει σήμερα. Αλλά ακόμα και έτσι ήταν μια σημαντική διαφοροποίηση από την επίσημη πολιτική που ακολούθησαν οι βουλευτές του ΑΚΕΛ στην επιτροπή παιδείας.

Σε μια εποχή που οι σωβινιστές έχουν ανοίξει μια επιθετική σε όλα τα μετωπα χρειάζεται να δώσουμε μια αντίστοιχα ολομετωπη απάντηση, και όχι να τους χαρίζομαστε. Οι αγωνιστές της αριστεράς, οι σοσιαλιστές εργάτες και νεολαίοι πρέπει κάθε φορά να αντιμετωπίζουμε αυτές τις επιθέσεις άμεσα και καθαρά, χωρίς περιστροφές και ενδοιασμούς. Διαφορετικά θα γίνουμε συνεργοί σε μια πολιτική σαν αυτή που ακολουθεί εδώ και πολλές δεκαετίες η αρχουσα τάξη και ο επίσημος πολιτικός κόσμος. Μια πολιτική που οδήγησε σε φαινόμενα όπως τουρκοκυπριακή εργάτες να καλούνται να γιορτάσουν στις συντεχνίες τους την 25η Μαρτίου και να σταθούν προσοχή στον ελληνικό εθνικό ύμνο. Αυτή η στάση μαζί με άλλα "κατορθώματα" μας είναι που εκάναν να μεγαλώσει η δυσπιστία, η έλλειψη εμπιστοσύνης και το εθνικό μίσος ανάμεσα στους ελληνοκυπριακούς και τουρκοκυπριακούς εργαζόμενους.

Αγγελική Μιχαηλ

οι μπατσοί θέλουν το ελεύθερο για να κτυπούν την εργατική τάξη

Η ιστορία με τους πεντε της Λεμεσού που κρατήθηκαν, φυλακίστηκαν και βασανίστηκαν για να ομολογήσουν ληστεία τραπεζας με την οποία δεν είχαν καμία σχέση βρίσκεται ακόμα στην επικαιρότητα. Τελευταία εξέλιξη ήταν η απόφαση του Β.Γ. Εισαγγελέα, του Λουκαϊδή να στείλει σε δίκη τους δύο αξιωματικούς της αστυνομίας που κατηγορούνταν για τα βασανιστήρια πολιτών. Η απόφαση του Λουκαϊδή στηρίχτηκε στην έρευνα που εκανε, ανεξάρτητος υποτιθέεται ανακριτής, ο ανώτερος δικαστικός και πρώην υπουργός Σταυρινάκης.

Είναι σίγουρο ότι αν τα γεγονότα αυτής της ιστορίας δεν επαιρναν τόση δημοσιότητα και αν δεν ήταν τόσο έντονα και φανερά, κανείς μπατσος δεν θα πήγαινε στο δικαστήριο, όπως άλλωστε δεν πήγε και για πολλές προηγούμενες περιπτώσεις που δεν είδαν το φως της δημοσιότητας.

Το πιο αγριο και τρέλλο όμως σε αυτή την ιστορία ήταν η θυελλα αντιδράσεων που ξεσηκώσε ανάμεσα στους αστυνομικούς, η απόφαση του Λουκαϊδή. Οι αξιωματικοί του αστυνομικού σταθμού Λεμεσού, στον οποίο υπηρετούν οι δύο αξιωματικοί που παραπέμπονται σε δίκη υποβάλαν ομαδικά αιτήσεις μεταθεσης ενώ οι συνδεδεμένοι αστυνομικών απειλήσαν με κινητοποιήσεις και ζήτησαν την αλλαγή του νομίου περι... βασανιστηρίων!!!

Όλοι αυτοί που κοκορευονται για την δημοκρατικότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας και ξεσκίζονται για τα ανθρώπινα δικαιώματα πρέπει να εφραγαν ένα γερό χαστούκι όταν οι μπατσοί απειλήσαν με κινητοποιήσεις για να διεκδικήσουν το δικαίωμα στα βασανιστήρια. Χρειάστηκε να επεμβεί ο υπουργός εσωτερικών, ο Βενιαμίν και να δείξει ότι δεν θα τους αφήσει ακάλυπτους για να ηρεμήσουν καπως.

Και ενώ οι μπατσοί ήταν έτοιμοι να κατεβούν στους δρόμους για το δικαίωμα τους στα βασανιστήρια η "Χαραυγή" προτίμησε να τα βάλει με τον Λουκαϊδή που τους έστειλε σε δίκη. Αντι να καταγγείλει τους συνδεδεμένους αστυνομικούς που απειλούσαν με κινητοποιήσεις κατηγορήσε τον Λουκαϊδή ότι "παράγνωρισε την εκθέση Σταυρινάκη" και ότι με την ενεργεία του "πληττει και θετει σε κίνδυνο το θεσμο της Γενικής Εισαγγελίας".

Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο Λουκαϊδής είναι ένας υποκριτής σωβινιστής και πρωτοπαλλήκαρο του απορριπτικού μετώπου, που όταν οι τουρκοκυπριακοί καταπιεζόνταν από τους ίδιους και άλλους αστυνομικούς, του εφτανε μόνο ο λόγος της αστυνομίας για να τους απαλλάξει. Αυτό όμως δεν σημαίνει με κανένα τρόπο ότι πρέπει να δώσουμε αλλοθ και να αφήσουμε στους μπατσους το ελεύθερο να μας κτυπούν.

Είναι σίγουρο ότι πολλοί αριστεροί θα δαγκώθηκαν όταν είδαν το σχολίο της "Χαραυγής" γιατί σε πολλούς από αυτούς είναι νώπιες ακόμα οι μνημες από τα βασανιστήρια στα κελιά της αστυνομίας του οχταήμερου Σαμψών. Ακόμη δεν έχει περάσει πολύς καιρός από τότε που εργαζόμενοι που κινητοποιήθηκαν για αιτήματα τους, όπως οι αμπελοεργάτες, οι κάτοικοι του Ακακίου, οι λιμενοφυλακές δεχτήκαν τις επιθέσεις της αστυνομίας του Βενιαμίν. Ούτε ξεχνούνται έτσι εύκολα τα δακρυγόνα και τα γκλόπς των ΜΜΑΔ εναντίον στους νεολαίους στα γήπεδα και στα στεκία τους.

Αν οι απορριπτικοί είναι ξεφωνημένοι σωβινιστές και υποκριτές, η αστυνομία των ενδοτικών, Βενιαμίν και Βασιλείου, δεν είναι με κανένα τρόπο ο υπερασπιστής των φτωχών και των αδίκημενων. Αντιθέτα είναι και αυτή όπως και οι άλλοι μηχανισμοί του αστικού κράτους, δικαστήρια, εισαγγελία, κατασταλτικοί μηχανισμοί με τους οποίους η αστική τάξη επιβάλλει την πειθαρχία και την εκμετάλλευση στην νεολαία και τους εργάτες.

Αυτή την πραγματικότητα είναι που κρύβει με την θέση της η Χαραυγή. Όμως σήμερα που οι διαφορές φασιστοειδής οργανώσεις αρχίζουν δειλά δειλά να βγαίνουν στο φως της μερας, που αρχίζουν να δημιουργούν, μετά από όλα αυτά τα γεγονότα, ακόμα και συνδέσμους φίλων της αστυνομίας δεν πρέπει να τους κάνουμε καμία παραχώρηση. Δεν πρέπει να τους αφήσουμε κανένα περιθώριο να αναπτύχθουν και να μεγαλώσουν γιατί αύριο όλοι αυτοί θα κλείσουν ασφυκτικά τα δικά μας περιθώρια για πολιτική δράση και οργάνωση.

Ντ. Α.

ΕΝΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Πριν από 4 περίπου μήνες άρχισε η προσπάθεια για δημιουργία "Μετώπου εθνικής σωτηρίας". Μπορεί η πρωτοβουλία να εμφανίστηκε ότι ανήκε στην Επιτροπή Συγκροτήσης Αγωνιστικού Μετώπου αλλά σε αυτό κυριαρχούν τα απορριπτικά κομμάτια ΔΗΚΟ - ΕΔΕΚ, και έχουν προχωρήσει διαφοροί άλλοι εθνικιστές, ενώ έχει εξασφαλιστεί και τις ευλογίες του αρχιεπισκόπου. Στο μετώπο είναι ευπρόσδεχτοι όσοι διαφωνούν με την πολιτική Βασιλείου στο Κυπριακό.

Το μετώπο μπορεί να δημιουργήθηκε αλλά μένει ακεφαλό εδώ και δυο μήνες. Όσοι προτάθηκαν για υποψήφιοι του στις προεδρικές εκλογές ή δεν αποδεχτήκαν ή απορριφθηκαν από κάποιον από τους κυρίως συναϊτερούς.

Η αναζήτηση του υποψηφίου έχει και τις γελιές αντιφάσεις της. Θέλουν να εξαγγείλουν το πρόγραμμα τους αλλά δεν μπορούν γιατί δεν υπάρχει ο επικεφαλής που θα το εξαγγείλει για να πάρει μέρος στις εκλογές.

Αυτή η ιστορία του "μετώπου" και της αναζήτησης υποψηφίου για τις προεδρικές εκλογές θα μπορούσε να ήταν μια εξαιρετική φαρσοκωμωδία αν δεν ήταν επικίνδυνη. Οι δυναμείς που περιμένουν την "απεμπλοκή" ή την "εμπλοκή" των εμπλεκόμενων συμφερόντων για να πάρουν το πάνω χέρι από την επεκτατική Τουρκία δεν μπορούν σίγουρα να μας εγγυούνται παρα μόνο την απειλή και τον κίνδυνο νέων συγκρούσεων και αντιπαράθεσης των δυο κοινοτήτων στη Κύπρο.

Μπορεί στη διακρούξη των δυο κομμάτων ΕΔΕΚ - ΔΗΚΟ για τη συγκροτήση του "Μετώπου" να αναφέρεται ότι στόχος του είναι "η ανακοπή της κατολισθησης του κυπριακού με Δημοκρατικά μέσα" αλλά αυτό δεν είναι παρα για να κρατήσει τα προσχημάτα. Όλοι ξερωμε τι δημοκρατικά μέσα χρησιμοποίησε ο Λυσσαρίδης το '63-'64 όταν οι ενοπλές του ομάδες εκάναν ανδραγαθήματα σε βάρος των τουρκοκυπριών, ή ο Κυπριανού τα χρόνια που σαν υπουργός εξωτερικών του Μακαρίου δικαιολογούσε κάθε ενεργεία του σε βάρος των τουρκοκυπριών ή ακόμα και τα 8 χρόνια που ήταν πρόεδρος ο ίδιος. Τις δημοκρατικές διαθέσεις του "Μετώπου" απεναντί στους τουρκο-

κυπριακούς μπορούμε να τις συμπαράνομε και από ένα αυτοκόλλητο που κυκλοφορήσαν κάποιιο ανώνυμα αλλά που σίγουρα βρήκαν την καλύτερη τους στέγη στο "Μετώπο" που γράφει για "ενοπλο απελευθερωτικό αγώνα".

Είναι ολοφάνερο πως ο χώρος του εθνοσωτηρίου μετώπου θα στεγάσει και θ' ανοίξει διαπλάτες πορτες στους κάθε λογής εθνικιστές σωβινιστές

φασισμού είναι ορατές. Το μετώπο θ' αναλάβει το ρολό του ζεσταμάτος του αυγού. Όταν ο σκοπος είναι η ελληνοκυπριακή κυριαρχία πάνω στη Κύπρο, εύκολα θα βρεθούν στο στοχαστρο όσοι μπορούν να εμποδίσουν αυτο το σκοπο. Είτε είναι οι τουρκοκυπριακοί, είτε οι τουρκοί μεταναστες στο βορρα, είτε ακόμα και οι έθνοι εργάτες, οι ομοφυλοφιλοι και τέλος τέλος η ίδια η εργατική τάξη που θα αποτελεί πάντα τον

ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΤΟΙΜΟΙ ΓΙΑ ΑΓΩΝΑ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΝΟΠΛΟ ΜΕ ΜΟΝΟ ΣΚΟΠΟ ΤΗΝ ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

Το αυτοκόλλητο που κυκλοφορούσε στους δρόμους της Λευκωσίας και οι αρχηγοί του ακεφαλού Μετώπου.

και ρατσιστές.

Όταν παλαμάχοι εοκαθητατζήδες και νεοφασιστές σωβινιστές σημειώνουν επιτυχίες, αποφυλακίζοντας τον Σαμψών, κλεινώντας την τηλεοπτική εκπομπή χωρίς πλαίσια που προσβάλλει την ελληνικότητα τους, όταν η οικονομική κρίση κτυπά κατά μετώπο την εργατική τάξη τότε το εθνοσωτηριο μετώπο αλληθωρίζει μπροστά στον κίνδυνο του φασισμού.

Οι συνθήκες εκκολλαγής του

μεγαλύτερο κίνδυνο για τις εθνικιστικές επιδιώξεις της αρχουσας τάξης και των σωβινιστών.

Μπορεί το μετώπο να μην καταφέρει να έχει αποτελέσματα στις προεδρικές εκλογές αλλά αυτο δεν το κάνει λιγότερο επικίνδυνο γιατί μπορεί να έχει πολύ καλύτερα αποτελέσματα στο να ανοίξει τον υπονομο του φασισμού.

Ιρις Ταλιαδωρου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

ΟΙ ΣΥΝΟΜΙΛΙΕΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

ΜΟΝΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΩΝ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΛΥΣΟΥΝ

Τα κομμάτια της αριστεράς στην Κύπρο, μπορεί να μιλάν για την ερ' ατική ταξη, αλλά εκεί που μετρα δεν βλέπουν σαν καθοριστικό το γεγονός ότι η Κυπριακή κοινωνία, στο βορρα και το νοτο, είναι μια ταξική κοινωνία. Ετσι μιλουν γενικά για το «Κυπριακό πρόβλημα» και για μια λύση που θα είναι «προς το συμφερον ολοκληρου του Κυπριακου λαου». Δεν μπορεί να υπαρξει τετοιο πραγμα, επειδη οι αντιπαλες ταξεις αυτης της κοινωνιας δεν εχουν, δεν μπορουν να εχουν, κοινα συμφεροντα.

Η ίδια η φραση «Κυπριακό πρόβλημα» είναι παραπλανητική. Δεν υπαρχει ενα πρόβλημα, υπαρχουν πολλα διαφορετικα προβληματα, αναλογα για ποιον μιλαμε.

Αυτο γινεται καπως παραδεκτο οταν αναφερονται στα ιδιατερα συμφεροντα των ιμπεριαλιστικων μεγαλων δυναμεων που ανακατευονται στο Κυπριακο και την λύση του. Ομως οταν παμε στην ίδια την Κύπρο, τοτε εκτος απο την «κλίκα του Ντενκτας» ολοι οι υπολοιποι τουβαλιαζονται μαζί σαν «λαος» που εχουν το ίδιο συμφερον.

ΤΑΞΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Και ομως, αν δουμε το ζήτημα απο ταξική σκοπία, τα πραγματα φαινονται πολυ διαφορετικα. Οι τουρκοκυπριοι αστοι θεωρουν οτι το Κυπριακο πρόβλημα λυθηκε το '74. Εχουν απο την μερια τους απολυτο δικιο. Ασχετα αν αυτη η «λύση» δοθηκε απο μια βαρβαρη εισβολη που κοστισε χιλιαδες ελληγκες και τουρκους νεκρους, και δεκαδες χιλιαδες προσφυγκες. Το δικο τους πρόβλημα, το πως να ξεφυγουν απο την οικονομική κυριαρχια της ελληνοκυπριακης αρχουσας ταξης, λυθηκε το '74 (αν και οχι εντελως, γιατι παραμενει το ζήτημα της αναγνωρισης της Τουρκικης Δημοκρατιας της Βορειας Κυπρου, και του οικονομικου αποκλεισμου). Οι ελληνοκυπριοι αστοι παλι θεωρουν οτι το Κυπριακο πρόβλημα δημιουρηθηκε το '74. Και αυτοι απο την πλευρα τους εχουν απολυτο δικιο. Μεχρι το '74 τα καταφερναν αρκετα καλα να στραγγαλιζουν με τηνβοθεια τουελληνοκυπριακου στρατου τους τουρκοκυπριους μεσα στους θυλακες και να απομονωνουν τους ανταγωνιστες τους, τους τουρκοκυπριους αστους, χωρις να μπορεί να επεμβει η Τουρκια. Το μεγαλο τους πρόβλημα, το πως να ξαναγινουν κυριαρχοι σε ολο το νησι, αρχισε μετα το πραξικοπημα και την εισβολη.

Και των δυο το πρόβλημα τώρα είναι πως θα μοιρασουν, αναλογα με τους συσχετισμους δυναμης, εδαφος, πλουτοπαραγωγικους πορους, δυνατατητα χρησιμοποιασης της εργατικης ταξης και πολιτικες εξουσιες αναμεσα τους. Η ασφαλεια των τουρκοκυπριων, οι προσφυγκες, τα «ανθρωπινα δικαιωματα», η ειρηνη, ολα αυτα χρησιμοποιοιονται δημαγωγικα απο την καθε πλευρα για να κερδιζει την υποστηριξη της εργατικης ταξης και των μικροαστων στους σκοπους της.

Το ίδιο κινια βλέπουν τα πραγματα και τα άλλα «εμπλεκόμενα συμφεροντα». Ο Μητσστακης και ο Ντεμερελ, ο καθενας για τους δικους του βρωμικους σκοπους, θα ηθελαν να καταληξουν σε μια συμφωνια ωστε να εξομαλυνουν καπως τις ελληνοτουρκικες σχεσεις. Ετσι θα μπορεσουν ανενοχλητοι να προχωρησουν στα επεκτατικα τους σχεδια, ο μεν Ντεμερελ στις τουρκοκωφνες δημοκρατιες της πρωην ΕΣΣΔ, και ο Μητσστακης στα Βαλκανια.

Φυσικα κανενας απο τους δυο δεν προκειται να χαρισει στον αντιπαλο αυτο που θεωρει το μεριδιο του απο το «αβυθιστο αεροπλανοφορο», την Κύπρο. Για χαρη αυτου του «αβυθιστου αεροπλανοφορου» εχουν και την υποστηριξη και ενισχυση των μεγαλων ιμπεριαλιστικων δυναμεων, των ΗΠΑ και της Αγγλιας. Μπορει ο Α. Χριστου του ΑΚΕΛ να γραφει στον «Φιλελευθερο» της 31 Οκτωβρη οτι «μια λύση στο Κυπριακο σημερα θα θεσει θεμα βασεων αυριο», αλλά κατι τετοιες μελλοντολογιες δεν πρεπει να ανηρουν τους Αγγλους που εχαν την συγκαταβαση ολων για την χρηση των Βασεων κατα τον πολεμο στον Κολπο.

Για τους ιμπεριαλιστες, τετοιο πραγματικα είναι το «Κυπριακό πρόβλημα». Εχουν πολλες φορες δηλωσει οτι θελουν την «σταθεροτητα» και την «φιλια» αναμεσα σε δυο σημαντικους συμμαχους τους στην περιοχη, την Ελλαδα και την Τουρκια, ωστε μαζί με αυτους να επιβαλλουν την ιμπεριαλιστική «Νεα Ταξη» στους «ατιθασους» λαους της Μ. Ανατολης και των Βαλκανιων.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Η εργατική ταξη στην Κύπρο την Ελλαδα και την Τουρκια, εχει να λυση ενα πρόβλημα πολυ διαφορετικο απο ολα αυτα.

Για δεκαετιες πληρωνει τους καβγαδες και τους ανταγωνισμους των αρχουσων τους ταξεων γυρω απο την Κύπρο. Πληρωσε με το αιμα της, στους πολεμους του '63-67, και του '74. Πληρωνει με «θυσιας» και στερησεις για χαρη του «εθνικου προβληματος», για χαρη των στρατιωτικων εξοπλισμων. Εχει να λυση το πρόβλημα της ειρηνης.

Την εχουν πεισει να βλεπει με μισος και δυσπιστια τους εργαζο-

μενους της «αντιπαλης» πλευρας. Ετσι αδυνατιζουν την ικανοτητα της να αντισταθει στις επιθεσεις του πραγματικου της εχθρου, της δικης της αστικης ταξης. Καθε ελληνοκυπριος εργαζομενος μπορεί να θυμηθει οχι μια αλλά πολλές περιπτωσεις που απεργιες εσπασαν ή δεν εγιναν, που αιτηματα θυσιαστηκαν επειδη βρισκομασταν σε καποια «κρισιμη φαση του εθνικου μας προβληματος». Παρλληλες εμπειριες εχουν και οι τουρκοκυπριοι εργαζομενοι, οι ελληγκες και οι τουρκοι εργατες. Εχει λοιπον να λυση το πρόβλημα του χτισματος της ταξικης ενοτητας της με τους εργαζομενους της αλλης πλευρας και να σπασει την «εθνική ενοτητα», να αναγνωρισει οτι τα αφεντικα τους εθνους της είναι οι κυριοι εχθροι της.

Αυτα τα προβληματα δεν λυνονται με την υπογραφη οποιασδηποτε συμφωνιας, δεν λυνονται με καμια αποφαση των Ηνωμενων Εθνων, ή με τις «καλες υπηρεσιες» του οποιαδηποτε υπηρετη των ιμπεριαλιστων. Στην πραγματικοτητα κανεις απο αυτους που τώρα είναι ανακατεμενοι στις συνομιλιες ουτε μπορεί ουτε θελει να λυση τετοιου ειδους προβληματα.

Μιλαν για ειρηνη. Ομως για να πετυχουν μια συμφωνια που θα τους βουλευει οι κυπριοι αστοι παραχωρησαν ολων των ειδων τις διευκολυνσεις στους ιμπεριαλιστες στον πολεμο στον Κολπο. Τα τελευταια χρονια κανεις πια δεν συνδεει το Κυπριακο και τις ιμπεριαλιστικες Βασεις. Και ομως, μια συμφωνια το μονο που εξασφαλιζει είναι τις Βασεις.

Αυτοι που μιλαν για «μονιμη λύση» είναι οι ίδιοι που χρειαστηκαν μονο τρια χρονια για να μετατρεψουν σε τυμπανα του πολεμου τις τυμπανοκρουσιες της συμφωνιας της Ζυριχης.

Ποιος τους εμπιστευεται οτι δεν θα κανουν τα ίδια και χειροτερα τώρα;

Μιλαν για δικαιοσυνη και ανθρωπινα δικαιωματα. Οση δικαιοσυνη υπαρχει σε μια λύση με την οποια δεν θα αποζημιωνονται καν οι προσφυγκες αλλη τωση υπαρχει στην απαιτηση των ελληνοκυπριων αστων να κλωτσοσουν εξω απο την Κύπρο δεκαδες χιλιαδες φτωχους μεταναστες και εποχιακους εργατες απο την Τουρκια, που δεν εχουν στον ηλιο μοιρα.

ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ

Ο μονος δρομος που μπορεί να απομακρυνει τον κινδυνο του πολεμου είναι το χτισμο της φιλιας, της εμπιστοσυνης και της ταξικης ενοτητας αναμεσα στους εργαζομενους στην Κύπρο την Ελλαδα και την Τουρκια.

Αυτη η ενοτητα δεν χτιζεται με το να υποστηριζει η εργατική ταξη της καθε πλευρας την αρχουσα ταξη της. Για να χτισει αυτη την ενοτητα, η ελληνοκυπριακη εργατική ταξη χρειαζεται μια πολιτική που να παλευει εναντια στις στρατιωτικες δαπανες, οχι να τις δικαιολογει ή να τις υποστηριζει. Χρειαζεται μια πολιτική που να δειχνει οτι οσο αδιαλλακτος και σκληρος είναι ο Ντενκτας, αλλο τόσο αδιαλλακτος και σκληρος είναι και ο Βασιλειου. Που να δειχνει οτι οσο θελει να βαλει χερη η τουρκικη αρχουσα ταξη στην Κύπρο, αλλο τόσο θελει και η ελληνηκη αρχουσα ταξη. Χρειαζεται μια πολιτική που να υποστηριζει οτι οι τουρκοκυπριοι, μετα απο οσα εχουν τραβηξει απο την ελληνοκυπριακη αρχουσα ταξη ολα τα πριν το '74 χρονια, εχουν καθε δικαιοωμα να αποφασισουν οι ίδιοι σε τι ειδους κρατος θελουν να ζησουν. Χρειαζεται δηλαδη μια πολιτική που

να ενισχυει καθε τι που χτιζει την εμπιστοσυνη αναμεσα στους εργαζομενους στις δυο κοινοτητες, και να πολεμα καθε τι που την αδυνατιζει. Μια πολιτική που να μη δικαιολογει καμια «φύση» της εργατικης ταξης για το «εθνικο πρόβλημα», και να υποστηριζει καθε διεκδικητικο ταξικο αγωνα.

Φαινονται μακρινα απο την εργατική ταξη ολα αυτα; Και ομως, μερικα τουρκοκυπριοι εργατες της Πυλας μιλωντας σε τουρκικο πρακτοριο τα ειπαν πολυ χαρακτηριστικα: «Οι εργατες και απο τις δυο κοινοτητες ενωνουν τις δυναμεις τους για να κερδισουν περισσοτερα δικαιωματα και αυξησεις μισθων... αγωνιζομαστε μαζί εναντια στα αφεντικα μας στο εργοστασιο. Γιατι να πολεμαμε ο ενας τον αλλον. Ο πραγματικος πολεμος που θα πρεπει να διεξαγομε είναι αυτος που θα μετατρεψει ολοκληρη την Κύπρο σε μια μεγαλη Πυλα.» Ο ελληνοκυπριακος τυπος προτιμησε να απομονωσει και να προβαλλει την τελευταια φραση, επειδη τα υπολοιπα δεν τον βολευαν καθολου. Φυσικα οι τουρκοκυπριοι δεν εννοουσιν να γινει ολη η Κύπρος σαν την Πυλα που εχει αποκλεισμενη ο Βενιαμιν, που προσπαθουν να εμποδισουν τους τουρκοκυπριους να χτισουν μιναρε, που ενοχλουνται οταν σηκωνουν την σημαια τους ή χτιζουν τα μνημεια τους.

Δεν χρειαζεται βεβαια να περιμενουμε να βρεθουν μαζί ελληνοκυπριοι και τουρκοκυπριοι εργατες για να παλεψουν εναντια στα αφεντικα τους και να αγωνιστουν για επαναπροσεγγιση. Αυτη είναι μια μαχη που μπορεί και πρεπει να γινεται καθημερινα απο τις εργατικες ταξεις των δυο κοινοτητων, ειτε ζουν μαζί ειτε τους χωριζουν συνορα. Μεσα απο αυτη την ταξική παλη, θα δουν πιο καθαρα ποιοι είναι οι πραγματικοι φίλοι τους, και ποιοι οι πραγματικοι εχθροι τους.

Για αυτο εχει σημασια να κοιταμε οχι στην Ν. Υορκη, αλλά στους ταξικους αγωνες των εργατων, σε οποιοδηποτε μερος του κοσμου και να γινονται. Απο κει εχει να περιμενει κατι καλο η εργατική ταξη, οχι απο τα παζαρια των ληστων στα Ηνωμενα Εθνη.

Οι σοσιαλιστες εργατες θα πρεπει να πουν σε αυτους που θεωρουν οτι η συμμετοχη στις συνομιλιες είναι «εθνική καταστροφη», που κλαιγονται οτι δεν μας δινουν αρκετα στην Ν. Υορκη, οτι «οσα και να παρετε, με τετοια που εχετε κανει στους τουρκοκυπριους, και πολλα σας είναι». Ομως δεν πρεπει να εχουν και καμια εμπιστοσυνη, καμια αυταπατη σε εκεινους που μας αποσχονται σωτηρια και ευμετρια απο καποια συμφωνια στην Ν. Υορκη.

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΕΘΡΜΗΣΗ

ΣΤΟΧΟΣ £2,000

Η οικονομική εξορμηση αυτο τον μηνα πηρε μια γερη ωθηση απο τον "Επαναστατικο Μαρξισμο". Προστεθηκαν αλλες 470 λιρες ανεβαζοντας το συνολικο υψος της οικονομικης ενισχυσης στις 1052 λιρες. Τα λεφτα αυτα μαζευτηκαν στην διαρκεια των εφημεριδοπωλησεων, απο τις καρτες συμμετοχης στο τριημερο, και απο τα κουτια οικονομικης ενισχυσης που

κυκλοφορουσαν μετα τις συζητησεις.

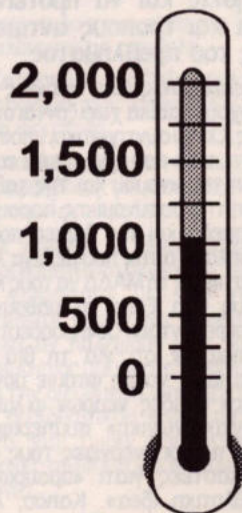
Ξεκινήσαμε αυτη την οικονομική εξορμηση με στοχο να μαζεψουμε £2,000 για να αγορασουμε τεχνικο εξοπλισμο που θα μας βοηθησει στην καλυτερη και γρηγοροτερη εκδοση της εφημεριδας.

Μενουν ακομα δυο μηνες για να τελειωσει το εξαμηνο που

βαλαμε για να καλυψουμε τον στοχο. Ελπίζουμε οτι η γενναιοδωρες εισφορες των συντροφων και φιλων της "Εργατικης Δημοκρατιας και το παρτυ που θα γινει στο τελος του χρονου θα μας βοηθησουν να καλυψουμε τον στοχο.

Η εκδοση της "Εργατικης Δημοκρατιας", που παλευει για το σοσιαλισμο απο τα κατω,

για την ανατροπη αυτου του βρωμικου καπιταλιστικου συστηματος που γεννα τους πολεμους, την καταπιεση και την εξαθλιωση, στηριζεται αποκλειστικα στην εθελοντικη εργασια και τις εισφορες των μελων και των υποστηριχτων της. Χωρις αυτη δεν μπορεί να υπαρξει.

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ 71 ΙΡΑΚΙΝΩΝ ΣΤΗΝ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ» ΕΛΛΑΔΑ

ΕΝΑ ΘΡΙΛΛΕΡ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗΣ ΚΤΗΝΩΔΙΑΣ ΚΑΙ Η ΛΑΙΚΗ ΑΝΘΡΩΠΙΑ

Ενα γεγονός που απασχόλησε εντονα τον Ελληνικό τυπο για δυο και πλέον βδομάδες και που προκάλεσε την φρικη και την αγανακτηση, αλλά και την συμπνοια και την αλληλεγγυη των απλων ανθρωπων για αλλους απλους ανθρωπους, αφησε «αδιαφορο» τον Κυπριακο τυπο, οχι απο αγνοια ή αδιαφορια βεβαια, αλλά επειδη ξεσκεπαζε την υποκρισια και την αντιδραστικη φυση της «μεγαλου συμμαχου», της ελληνικης κυβερνησης.

Η ιστορια μοιαζει με σεναριο κινηματογραφικης περιπετειας θριλλερ. Και ομως ειναι πραγματικη.

77 Ιρακινοι, (κυριως εργατες αλλά και 20 παιδια), μη μπορωντας να αντεξουν αλλο την φτωχια και την πεινα στην οποια ερριξαν την χωρα τους οι «συμμαχοι» αποφασισαν με κινδυνο της ζωης τους και των παιδιων τους να μεταναστευσουν στην Ελλαδα, όπου θα ηταν οπως τους ειχαν πληροφορησει, «καλοδεχουμενοι». Πουλησαν οτι ειχαν και δεν ειχαν για να μπορεσουν να φυγουν και να βρουν μια καλυτερη ζωη.

Στα κρυφα περασαν τα συνορα και ηταν στην Τουρκια, εκει όπου θα ειχαν βρει καποιον που θα τον μοσχοπληρωναν, για να τους παρει στην Ελλαδα.

Οπως εγραφε η Αθηναϊκη Ελευθεροτυπια της 12 Οκτωβρη «αφου βρηκαν καποιον που τους ηπρε 1000 - 2000 δολλαρα το κεφαλι, τους στριμωξε ξημερωματα Σαββατου 3 του Οκτωβρη σε ενα μικρο ανηροληγγο σαπιοκαραβο». Ενα βραδυ ο ανθρωπος που τους οδηγουσε, μπηκε στο ταχυπλοο σκαφος που τον ακολουθουσε σ'ολο το ταξειδι και εξαφανιστηκε στην Τουρκια. Οταν το πλοιαριο εφτασε κοντα στα ανοικτα της Καλυμνου, ουσ πηραν ειδηση οι ελληνικες λιμενικες αρχες. Τους μαζεψαν και τους εστειλαν πισω στην θαλασσα σε ενα Ελληνικο καραβι, το «Κωστακης».

Τοτε ηταν που ξεκινησε ο Ελληνοτουρκικος διαλογος για την λαθρομεταναστευση, αν επρεπε αυτοι οι 77 να γυρισουν στην Τουρκια, απο όπου

Το πλοίο «Κωστακης» και το ανθρώπινο φορτίο του στην «οριογραμμή».

ειχαν ερθει (πραγμα που οι ιδιοι οι ιρακινοι δεν ηθελαν βεβαια) ή να μεινουν στην Ελλαδα. Ενω τα μνηματα πανε και ερχονται οι 68 Ιρακινοι (4 γυναικες και 5 παιδια ειχαν μεταφερθει στο νοσοκομειο) συνεχιζαν να ειναι περιορισμενοι στο «Κωστακης», στη θαλασσα για 17 μερες συνεχεια, περιμενοντας να αποφασισουν για την τυχη τους.

ΜΑΡΤΥΡΙΟ

Ηταν ενα πραγματικο μαρτυριο. Η ανασφαλεια για το τι θα απογινουν, ο φοβος της βιαιης επιστροφης στο Ιρακ, μαζί με την θαλασσοταραχη που τους προκαλει ακατασχετους εμετους, η βρωμια απο την απλησια και το κλαμα των μικρων παιδιων που αρρωσταινουν στην ψυχρα και την υγρασια της θαλασσης, τους εχει κυριολεκτικα συντριψει. Οσο για το ονειρο τους για μια καλυτερη ζωη, αυτο θαλασσοπνιγεται στην ορογραμμα μεταξυ Ελλαδας και Τουρκιας.

Οι δημοσιογραφοι με δυσκολια

καταφερνουν να μαθαινουν τι συμβαινει, επειδη η ελληνικη κυβερνηση απαγορευσε ουσιαστικα την επαφη με το πλοιο. Ο Υπουργος Δημοσιας Ταξης Αναγνωστοπουλος εφτασε στο σημειο να πει οτι αν δεν τους δεχθει πισω η Τουρκια «θα παραμεινουν εκει» στη μεση της θαλασσης.

Μεχρι εδω, ειναι μια ιστορια συνηθισμενη στην Ελλαδα των τελευταιων χρονων, που μαζί με τις αλλες χωρες της ΕΟΚ εχει κανει τα συνορα της το νεο «σιδηρου παραπετασμα» στους απελπισμενους, κυρια απο την Αλβανια και την Γιουγκοσλαβια, που ζηταν καταφυγιο.

ΛΑΙΚΗ ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ

Ομως αντιθετα με την απανθρωπη προσηλωση των κυβερνησεων Ελλαδας και Τουρκιας στο «διεθνες δικαιο» για τους λαθρομεταναστες, και τις «διαπραγματευσεις», ο ρατσισμος ο σωβινισμος και ολα τα αλλα σκουπιδια

που περνα η αστικη ταξη στα μυαλα του κοσμου, παραμεριζονται για τους νησιωτες, μπροστα στο μαρτυριο που περνουν οι 68 φτωχοι εργαζομενοι στο «Κωστακης». Νοιωθουν και συμμεριζονται το δραμα τους. Ουτε μια μερα δεν τους εχουν ξεχασει οι νησιωτες της Κω, της Καλυμνου και της Ψερμμου. Απο τις πρωτες κιολας μερες μαζευουν και στελλουν τροφιμα και ρουχα με τα καικια του λιμανιου.

Την 15η μερα στις 20 Οκτωβρη αγανακτησαν τοσο πολυ απο την σκληροτητα αυτων που κρατουσαν την τυχη των Ιρακινων στα χερια τους, που 200 περιπου ατομα οργανωσαν εξω απο το Επαρχειο καθστικη διαμαρτυρια. Ακομη και ο παπάς του χωριου εκανε ερανο, μαζεψε λεφτα και τα εστειλε.

Ο Δημαρχος του νησιου, γιατρος Μιχαλης Ζαυρης ειπε χαρακτηριστικα: «Λυπαμαι για την περιπετεια των 77 Ιρακινων, οι οποιοι πληρωνουν καποιες διεθνεις συγκυριες και αντιξοότητες

οι οποιες δεν θα επρεπε να υπηρχαν μεταξυ των λαων.» Συμπληρωσε ομως οτι «δεν χωρα καμια αμφιβολια οτι νομικα και ηθικα φταινε οι Τουρκοι, κατι που η Ελληνικη κυβερνηση θα επρεπε να αντιμετωπισει με περισσοτερο ρεαλισμο».

Δεν χωρα πραγματι καμια αμφιβολια οτι φταινε οι Τουρκοι και οτι η σταση τους απεναντι του 77 Ιρακινων ηταν απανθρωπη. Αλλα σε τι διαφερει αρραγε, που ειναι καλυτερη, και η σταση της Ελληνικης κυβερνησης;

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΞΕΣΚΕΠΑΣΤΗΚΕ

Οταν τελικα οι κατακοι της Κω προσφερθηκαν να φιλοξενηθουν οι Ιρακινοι σε ξενοδοχειο στην Κω, η κυβερνηση βρεθηκε στα στενα. Ξεσκεπαστηκε απο την αλληλεγγυη και την δημοκρατικητητα που εδειξαν στους ιρακινους εργαζομενους οι απλοι ανθρωποι του νησιου, που δεν εδιναν δεκαρα αυτε για τους «διεθνεις νομους» ουτε για το «κακο» της «λαθρομεταναστευσης». Η μονη της διεξοδος ηταν να τους μεταφερει η ιδια στον Α. Νικολαιο της Κρητης, βαζοντας τους σε μια πτερυγα ενος νοσοκομειου, για να μη φανει τοσο οτι υποχωρησε και ρεζιλευτηκε απο τους νησιωτες, και για να απομακρυνει τους ιρακινους απο τον κοσμο της Κω που συνδεδηκε μαζί τους και με το δραμα τους. Ακομη και στο Α. Νικολαιο, ο κοσμος εδειξε μεγαλο ενδιαφερον: οι χωρικα εκαναν συσκευη για να βρουν τροπους να ψυχαγωγησουν τα παιδια.

Ιδια και απαραλλακτη ειναι και η σταση του δικου μας κρατους, και'αυτος ηταν ακομα ενας λογος που αποφυγε ο τυπος να δημοσιευσει εστω και μια μικρη ειδηση για αυτη την ιστορια που συνταραξε την Ελλαδα. Και εδω εχει πα γινει καθημερινο φαινόμενο η καταδιωξη και το διωξιμο μεταναστων. Και εδω ομως θα φτασει η ωρα που οι απλοι εργαζομενοι θα αντιδρασουν στην απανθρωπη της αρχουσας ταξης και της κυβερνησης της.

Μαιρη Σελλα

Η εκμεταλλευση και καταπιεση οι πραγματικες αιτιες για τη βια στα γηπεδα

Τα επεισοδια στο Τσιρειο και το Ξυλοφορτωμα του διαιτητη, εδωσαν ξανα την ευκαιρια για να ανοιξουν οι συζητησεις γυρω απο το θεμα της βιας στα γηπεδα. Οι αναλυσεις και κοινωνιολογικες μελετες εχουν γινει τελευταια πολυ της μοδας. Διαφοροι παραγοντες προσπαθουν, ο καθενας απο τη δικη του πλευρα, να δωσουν εξηγησεις και να προτεινουν μετρα και τροπους αντιμεωπισης του προβληματος.

Οι εκτιμησεις και αποψεις που κυριαρχουν βασικα χωριζονται σε δυο ομαδες. Οι πιο συντηρητικοι υποστηριζουν οτι αυτο που χρειαζεται ειναι η επιβολη του «νομου και της ταξης». Αυξηση της αστυνομικης παρουσιας στα γηπεδα και πιο βαριες ποινες. Ειναι δηλαδη αυτοι που με λιγα λογια λενε «στελτε τη ΜΑΔΔ να τους κανει μαυρους στο ξυλο να μαθουν να συμπεριφερονται». Οι «προοδευτικοι» υποστηριζουν οτι για τη βια στα γηπεδα ισως να μη φταινε μονο οι «μικρες» ομαδες νεαρων φιλαθλων με «αντικοινωνικη» συμπεριφορα, παρολο που οι ενεργειες τους ειναι καταδικαστες γιατι «μαυρωνουν την αθλητικη ιδεα». Καπου, λενε, ισως να φταινε και τα παρασκηνακα

κυκλωματα στο ποδοσφαιρο και η προκαταληψη που υπαρχει στον κοσμο. Γι'αυτο εισηγουνται οτι αυτο που χρειαζεται δεν ειναι τοσο η καταστολη οσο η προληψη της βιας.

Βασικα και οι δυο αυτες αποψεις αν και μοιαζουν καπου να διαφερουν εχουν ενα κοινο. Συμφωνουν οτι ειτε με τη βια ειτε με καποια μετρα προληψης πρεπει να μαθουμε στις ομαδες των νεαρων να συμπεριφερονται σωστα και κοσμια. Στην επισημη τους διατυπωση ολα αυτα εκφραζονται με το οτι πρεπει να δημιουργησουμε «αθλητικη συνειδηση» στους νεαρους φιλαθλους. Αυτο δεν ειναι κατι που το βλεπομε να συμβαινει μονο στο ποδοσφαιρο. Γενικα η νεολαια (οι εργατες, οι φοιτητες, οι μαθητες) ειναι αυτη η ταξη της κοινωνιας που οι «νομοταγεις» παραγοντες και οι «καθως πρεπει κυριοι» αυτης της κοινωνιας, εχουν αναλαβει να τους δημιουργησουν οχι μονο αθλητικη συνειδηση, αλλά συνειδηση οδικη, περιβαλλοντικη, φιλανθρωπικη και γενικα τελος παντων «συνειδηση». Γιατι οδηγουν απροσεκτα βαζοντας σε κινδυνο τη ζωη τους και τη ζωη των συνανθρωπων τους. Πητανε σκουπια στα γηπεδα και γενικα ειναι «αντικοι-

νωρικα» στοιχεια που χαλουν την εικονα αυτου του «ομορφου» και «αγγελικου» πλασμενου κοσμου που ζουμε.

ΟΙ "ΜΕΘΥΣΟΙ ΕΡΓΑΤΕΣ"

Αυτες οι αντιληψεις δεν ειναι κατι το νεο. Ηδη απο την δεκαετια του 1840 που ο Εγκελς εγραφε για την κατασταση της εργατικης ταξης στην Αγγλια, υπηρχε το επιχειρημα για τους «μεθυσους εργατες που καταστρεφουν τον εαυτο τους και τις οικογενειες τους». Απο τοτε αναλαβαναν, η μεν αστυνομια να τους κλεινει τους τοπους «συναθροισης», και οι «κυριες του τσαγιου», οι προδρομοι των σημερινων «προοδευτικων» κοινωνιολογων, να δειχνουν «συμπαθεια και κατανοηση» τους για τους «κακομοιρους» αυτους ανθρωπους. Ο Εγκελς ελεγε τοτε: «Η εργατικη ταξη τσακιζεται 12 ωρες μεσα στο εργοστασιο, της κοβουν καθε χαρα απο τη ζωη και καθε ανθρωπινη σχεση, και μετα ζητανε ηθος και καλους τροπους, ενω μερικες ευαισθητες ψυχες στενοχωριονται για την αυτοκαταστροφη της.»

Ετσι και σημερα οι διαφορες «ευαισθητες ψυχες» και οι «καθως πρεπει κυριοι» που προσπαθουν να μαθουν στη νεολαια πως να συμπερι-

φεραται, θελουν να κρυβουν οτι η βια στα γηπεδα και τα φαινόμενα «απειθαρχιας» της νεολαιας ειναι μια αντιδραση εναντια στην καθημερινη καταπιεση που γεννα το συστημα της εκμεταλλευσης που οι ιδιοι εκπροσωπουν. Ενα βαρβαρο συστημα οπου ο ανταγωνισμος ειναι η κυριαρχη εκφραση του πολεμου ολων εναντια σ'ολους. Ενας πολεμος που σπρωχνει τους εργατες και τους νεους να συγκρουονται ο ενας εναντια στον αλλο για μια καλυτερη δουλεια, για μια καλυτερη θεση. Ενας καθημερινος πολεμος για τη ζωη, για την υπαρξη. Ενα συστημα οπου οι εργατες στους χωρους δουλειας ειναι υποχρεωμενοι να ανεχονται την εκμεταλλευση, την καταπιεση και την αυθαιρεσια του εργοδοτη για να μη μεινουν ανεργοι. Οπου οι μαθητες και οι φοιτητες στα σχολεια ειναι αναγκασμενοι να πειθαρχουν στις κυριαρχες ιδεες που θελουν να τους επιβαλουν καθορισμενα προτυπα. Πως πρεπει να μιλουν, πως πρεπει να ντυνται, πως πρεπει να σκεφονται.

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΗ

Αυτο το ανισο και ανταγωνιστικο συστημα και η προσπαθεια της αρχουσας ταξης να επιβαλει τις δικες της ιδεες στη νεολαια ειναι μια καθημερινη διαδικασια που φορτωνει τους νεους με ενταση και αγχος

Συσωρει μια αγανακτηση που ψαχνει τροπο να εκτονωθει. Αυτες ειναι και οι πραγματικες αιτιες για τη βια στα γηπεδα. Μια βια που ο ηθικος αυτοσυργος ειναι το ιδιο το κοινωνικο συστημα. Η συμπεριφορα της νεολαιας σημερα φανερωει την αντιδραση και τη διαθεση της να παλεψει εναντια στους νομους και τις ιδεες που της επιβαλουν, εναντια στην αδικια και την καταπιεση.

Βεβαια για να μπορεσει σημερα η παλη της νεολαιας να φερει την απελευθρωση απο τα δεσμα που της επιβαλλει η αρχουσα ταξη πρεπει οτι αντιδρασης της να στραφουν εναντια στους πραγματικους φταιχτες. Στην εξεγερση του Λος Αντζελες τον Μαι, οι συμμοριες των μαυρων σταματησαν την αδελφοκτονα βια, για να στραφουν ενωμενες εναντια στους πραγματικους τους εχθρους. Οταν η αγανακτηση και η αντιδραση των νεων εκφρασει μαζικα στους χωρους δουλειας, τα σχολεια και τις σχολες, εκει ακριβως οπου γεννιεται πραγματικα η καταπιεση, και εναντια στην πραγματικη τους καταπιεση, τοτε θα μπορεσει να φυγει και η βια απο τα γηπεδα.

Π. Μιχαηλ

Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ ΑΚΟΝΙΖΟΥΝ ΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ

Η θέση της ΕΟΚ για την υιοθέτηση της διπλής ονομασίας για τη πρώην Γιουγκοσλαβική δημοκρατία της Μακεδονίας οξύνει την πολιτική κρίση στην Ελλάδα και οδήγησε στην παραιτήση του Σαμαρά από το βουλευτικό αξίωμα.

Όμως ούτε η "συναινετική" πολιτική του Μητσοτάκη έχει καμία σχέση με προσπάθεια για ειρήνη στη Γιουγκοσλαβία ούτε και η "σκληρή" γραμμή του Σαμαρά, η επικράτηση της οποίας μόνο σε χειρότερη κρίση θα μπορούσε να οδηγήσει.

Η διαφορά μεταξύ των δύο είναι καθαρά θέμα τακτικής, όσο αφορά την προώθηση των ελληνικών συμφερόντων. Οι Μακεδόνες είναι και για τους δύο "ανυπαρκτοί".

Ψεμματα

Όμως η ίδια η ιστορία του Μακεδονικού εθνους ξεσκεπάζει τα ψεμματα των Ελλήνων σωβινιστών.

Το 1903 το εθνικό κίνημα των Μακεδόνων παλεύει για την απελευθέρωση της Μακεδονίας από την Οθωμανική Αυτοκρατορία και την ενταξη της σε μια βαλκανική ομοσπονδία.

Ενώ οι απογραφές του 1928-1940 αναγνωρίζουν την ύπαρξη Σλαβομακεδονικής μειονότητας στην Ελλάδα, σήμερα ισχυρίζονται ότι είναι "ανυπαρκτή". Μαζί στην ελληνική Δυτική Μακεδονία οι Σλαβομακεδόνες αποτελούσαν την πλειοψηφία. Μόνο μετά την εγκατάσταση των Ελλήνων της Μ. Ασίας το 1922-23 και τα πογκρομ του Μεταξά το 1936 εναντίον στους Σλαβομακεδόνες ο ελληνικός πληθυσμός υπερτέρει.

Το 1925 το ίδιο το Υπουργείο Παιδείας τυπώσε ακόμα και αλφαβητάρι στη μακεδονική γλώσσα, το ΑΒΕCΕDΑR, για τα σλαβοφωνά παιδιά της Δυτικής Μακεδονίας.

Οι Μακεδόνες παλεύαν παντοτε στις γραμμές εκείνων των αριστερών δυνάμεων που αναγνώριζαν την εθνική τους καταπίεση και υιοθετούσαν τα αιτήματά τους. Ετσι οι Μακεδόνες επαναστάτες ταχθήκαν στο πλευρό των αγωνιστών του ΕΑΜ και ΕΛΑΣ που υποστήριζαν ίσα δικαιώματα για τη μακεδονική μειονότητα. Είναι χαρακτηριστικό ότι μέχρι το 1940 η κυβέρνηση του Βελιγραδίου δεν είχε καμία επιρροή στους Μακεδόνες αγωνιστές. Στραφίκαν προς το Τίτο μόνο όταν τους υποσχέθηκε Μακεδονικό κράτος στα Σκόπια, ισότιμο με τα άλλα.

Οικονομική κρίση

Η Γιουγκοσλαβία και γενικά ολόκληρος ο βαλκανικός χώρος αποτελείται από ένα συνδυασμό λαών και εθνότητων. Τα συνόρα των κρατών που το περικλείει χαρακτηρίστηκαν όχι σύμφωνα με τις επιθυμίες και επιδιώξεις των λαών της περιοχής, αλλά ήταν το αποτέλεσμα πολεμών ανάμεσα στις τοπικές αρχουσες τάξεις, διπλωματικών παιγνιδιών και επεμβάσεων των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων που είχαν οικονομικό και πολιτικό συμφέρο στην περιοχή.

Η πρώην ομοσπονδιακή Γιουγκοσλαβία που δημιουργήθηκε από τον Τίτο μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο ήταν ένα μωσαϊκό εθνότητων. Οι εντάσεις που υποβοήθησαν μεταξύ των κρατών καλύπτονταν από τη μεταπολεμική οικονομική ανάπτυξη και τις πιέσεις του ψυχρού πολέμου.

Την δεκαετία του '60 φάνηκαν τα πρώτα σημάδια της οικονομικής κρίσης. Ο προσανατολισμός του Τίτο το '65 προς την οικονομία της αγοράς και η σύνδεση της οικονομίας με την παγκόσμια αγορά μέσω τραπεζικών δανείων και προσέλκυσης δυτικών επενδύσεων ήταν η αιτία των μεγάλων ανταγωνισμών ανάμεσα στις διαφορές δημοκρατίες. Σταματήσαν οι εμπορικές συναλλαγές μεταξύ τους με αποτέλεσμα να μεγαλώσουν οι αντιθέσεις ανάμεσα στον πλούσιο Βορρά και τον φτωχο Νότο. Η παγκόσμια οικονομική ύφεση του '80 επιδεινώσε την κρίση. Τα σκληρά μέτρα λιτότητας που επέβαλε το ΔΝΤ

Η πολιτική της κυβέρνησης στα Βαλκάνια ανοίξε το δρόμο στους φασίστες υποστηρικτές της "Μεγάλης Ελλάδας"

στην Γιουγκοσλαβία για να αντιμετωπίσει το υπερόγκο εξωτερικό χρέος της μαζί και ο ψηλός πληθωρισμός κτύπησαν αγρία το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Η εργατική τάξη απάντησε τότε μ'ένα μαζικό απεργιακό κίνημα με αποκορύφωμα την πολιορκία του Ομοσπονδιακού κοινοβουλίου από Σέρβους και Κροάτες εργάτες.

Τότε είναι που ο Μίλοσεβιτς έριξε το χαρτί του εθνικισμού για να στρέψει την λαϊκή αγανάκτηση εναντίον στις άλλες εθνότητες και να συστειρώσει γύρω του την εργατική τάξη. Η Κροατία και η Σλοβενία προβάλλαν το δικό τους εθνικισμό και σαν αντίδραση στη Σερβία αλλά και σαν το μέσο για να κτυπήσουν τις διεκδικήσεις των δικών τους εργατών.

Η εγκατάλειψη των ταξικών αγώνων με την επικράτηση της εθνικιστικής πολιτικής και η επεμβάση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στο όνομα της "ειρήνης και της δημοκρατίας" πυροδοτήσαν τον πόλεμο.

Ξενες επεμβασεις

Κάθε ιμπεριαλιστική επεμβάση χειτοτέρεισε την κρίση και απλώνει τον πόλεμο ακόμα παραπάνω. Το μόνο που ενδιέφερε τους ιμπεριαλιστές της ΕΟΚ και των ΗΠΑ ήταν το πως να βάλουν χέρι σε περισσότερες δημοκρατίες και να τις εντάξουν στη σφαίρα επιρροής τους.

Η ΕΟΚ και οι ΗΠΑ βρίσκονται πίσω και από το πόλεμο στη Βοσνία. Το σχέδιο της ΕΟΚ για τη δημιουργία τριών ξεχωριστών γεωγραφικών περιοχών που στην κάθε μια θα πλειοψηφούσε μια από τις τρεις εθνότητες, ήταν το πράσινο φως για εφαρμογή της πολιτικής της "εθνικής καθάρσης". Της πολιτικής που δημιουργήσε τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που ευθύνεται για τις σφαγές αμάχων, την προσφυγία και την εξαθλίωση.

Ο νονος

Ο ρόλος της Ελλάδας στα Βαλκάνια είναι εξίσου βρωμικός με των υπολοίπων. Η συμπαραταξί με το σφαγέα Μίλοσεβιτς, η υποστήριξη αρχικά του σχεδίου για μια "μικρή Γιουγκοσλαβία" - που θα περιλάμβανε την Βοσνία, το Κοσσυφοπέδιο και την Μακεδονία εναντίον στη θέληση των λαών τους - και μετά της "μεγάλης Σερβίας" στοχεύει στη δημιουργία μιας συμμαχίας με τη Σερβία που θα κυριαρχήσει στην περιοχή και θα αποκλείσει τους ανταγωνιστές.

Για να μπορέσει η Ελληνική αρχούσα τάξη να πετύχει στα σχέδια της πρέπει να συστειρώσει γύρω της την εργατική τάξη απέναντι σ'ένα

πανεθνικό κίνδυνο και στο εξωτερικό να κερδίσει το παιχνίδι της διπλωματίας.

Μεσα ακριβώς σ'αυτές τις συνθήκες ρευστότητας η δημοκρατία της Μακεδονίας προσφέρει στους Έλληνες καπιταλιστές το "αλλοθί" για έλεγχο των εξελίξεων στην περιοχή. Ο όρος της μη χρησιμοποίησης του ονόματος Μακεδονία που θέτουν για την αναγνώριση της, σε αυτό ακριβώς στοχεύει. Θέλουν να γίνουν ο "νόμος" που όχι μόνο θα βαφτίσει τη νέα δημοκρατία των Μακεδόνων αλλά θα έχει λόγο και στο κάθε τι που την αφορά.

Τα κρατικά μέσα ενημέρωσης και ολη η αστική διανομή έχουν μπει στην υπηρεσία της ελληνικής κυβέρνησης για να καλύψουν αυτά της τα σχέδια. Έχει επιστρατευθεί ολος ο σωβινιστικός συρφετός ιστορικών και αρχαιολόγων για να "αποδείξουν" ότι η μακεδονική εθνικότητα είναι ανυπαρκτή ή "κατασκευασμένη".

Την ίδια ώρα οι Έλληνες καπιταλιστές, όσο και αν το αρνούνται ετοιμάζουν τη στρατιωτική μηχανή τους για τις βαλκανικές τους εξορμήσεις. Τα αντιτορπιλλικά τους βρσκονται ήδη στην Ανάτολη. Έχουν εκσυγχρονίσει τα στρατιωτικά αεροδρόμια Αραξού και Ανδραβιδάς για να εξημερηθούν το σχέδιο για ανεφοδιασμό των δυνάμεων που θα επεμβούν στη Βοσνία. Μελετούν την παραταγή της στρατιωτικής θητείας για έξι μήνες και ξεοδεύουν δισεκατομμύρια για μεταφορά μονάδων στρατού στα Γιουγκοσλαβικά συνόρα.

Η μονη λυση

Οι 10.000 νεκροί και τα 2 εκατομμύρια προσφυγές μαζί με την ανεργία και την εξαθλίωση για τους εργάτες όλων των εθνότητων της πρώην Γιουγκοσλαβίας δείχνουν πως ο πόλεμος αυτός δεν έχει λύσει κανένα πρόβλημα. Η μονη διεξοδος είναι οι αγώνες της εργατικής τάξης εναντίον στον πόλεμο και τον εθνικισμό. Η αντιπολεμική διάθεση υπάρχει. Αυτό δείχνουν οι λιποταξίες από τον σερβικό στρατό, οι διαδοχικές αντιπολεμικές διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις μέσα στο Βελιγράδι. Αυτό δείχνουν τα συνθήματα των απεργών της ΕΑΣ που συγκλονισαν την Αθήνα πριν λίγες βδομάδες: "κανενας φανταρος στη Γιουγκοσλαβία ούτε απεργόσπαστης στα λεωφορεία". Αυτό που χρειάζεται είναι μια διεθνιστική πολιτική που να κάνει αυτή τη διάθεση να φουντώσει και να πνίξει τους διαφορούς εθνικιστές ηγέτες και τους ιμπεριαλιστές που συντηρούν αυτό το βρωμικό πόλεμο.

Μυριανθη Λοϊζου

500 χρόνια απο το ταξιδι του Κολομβου

ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΑΞΙΚΗΣ ΑΠΛΗΣΤΕΙΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

Η φετινή χρονιά σηματοδοτήθηκε από τους εορτασμούς για τα 500 χρόνια από την "ανακάλυψη" της Αμερικής από τον Χριστόφορο Κολομβό. Η Αμερικανική κυβέρνηση ανακυρήξε τη 12η Οκτωβρίου, τη μερα που εφτάσε ο Κολομβός στις Μπαχάμες, "Μερα του Κολομβου - Μερα της ανακάλυψης του Νεου Κοσμου". Μεχρι και η "μικη μας Κυπρος" πήρε μερος στους γιορτασμούς στελλωντας το Κερυνεια II σε ναυτικη εκθεση στην Ισπανια.

Πισω όμως απο του εορτασμούς βρισκεται η πραγματικοτητα, που τόσο εντεχνα οι αστικες τάξεις της Ευρωπης και της Αμερικης προσπαθουν να κρυψουν. Προκειται για την πραγματικοτητα των σφαγων, των φονων, των βιασμων, της γενοκτονιας, της δουλειας και του ξεκληρισματος ολοκληρων πολιτισμων.

Τον 15ο αιωνα οι αρχοντες της Ευρωπης, οι φεουδαρχες, οι μοναρχες, η νεοεμφανιζομενη αλλα ισχυρη τάξη των εμπορων και των τραπεζιτικων αναζητουσαν νεους τροπους για να αυξησουν τα πλουτη τους. Οι εμπορικoi δρομοι απο τη Μεσογειο προς την Ινδια και την Κινα κοπηκαν οταν η Οθωμανικη Αυτοκρατορια κερδισε τον ελεγχο της Ανατολικης Μεσογειου. Αυτό οδηγησε του βασιλιαδες της Ισπανιας Φερδινανδο και Ισαβελλα, που ηταν η κυριαρχη δυναμει της εποχης ν' αναζητησουν νεους εμπορικους δρομους προς την Ινδια.

Οταν ο Κολομβος ξεκινουσε με τις γαλερες του στις 3 Αυγουστου το ταξιδι του, κινητρο του δεν ηταν η αγαπη του για τις εξερευνησεις, αλλα η αγαπη της αρχουσας τάξης για το χρυσαφι. Στον ιδιο μαλιαστα δοθηκε η υποσχεση για το 1/10 απο τον πλουτο που θα επαιρνε.

Η "ανακάλυψη του Νεου Κοσμου" σημανε τη γεννηση της αποικιοκρατίας. Το χρυσαφι και το ασχημ που στολιζε καποτε τα στεμματα των βασιλιαδων των Ινκας και των Αζτεκων εγινε η τελευταια ελπιδα των φεουδαρχων και των βασιλιαδων να διατηρηθουν στην εξουσια και αργοτερα εγινε η βαση για την ιδια την αναπτυξη του Ευρωπαικου καπιταλισμου.

Για τους ιθαγενεις όμως η "ανακάλυψη του Νεου κοσμου" σημανε την υποταγη, τον θανατο και την σκλαβια. Ας ακουσουμε ενα απο τους μαρτυρες των σφαγων, ενα ιθαγενη της Νεας Γης, που εγραψε μια ανωνυμη αφηγηση στη γλωσσα ναγουαλτ: "Αυτοι που τραγουδουσαν και χορευαν ηταν εντελως ασπιδι (ιθαγενεις). Ολα οσα φορουσαν ηταν οι στολισμενοι μανδυες τους. Εκεινοι που παιζαν ταμπουρλο, οι γεροντες κουβαλουσαν τις κολοκυθες τους γεματες ταμπακο. Αρχισαν πρώτα να τους χτυπουν, μετα τους εσπρωξαν, τους εκομαν τα χερια και υστερα τους σκοτωσαν ολους. Υστερα μπηκαν στο ναο για να σκοτωσουν κι' αλλους. Οταν ηλθε ο αρχηγος τους μας ειχαν σκοτωσει σχεδον ολους."

Παρ' ολο που ο Κολομβος πιστευε μεχρι το τελος της ζωης του οτι η γη στην οποια εφτασε ηταν η Ιαπωνια ή η Κινα. Η γεωγραφια όμως δεν απασχολουσε ουτε αυτον ουτε εκεινους που τον εστειλαν, το μονο που ενδιεφερε ηταν το χρυσαφι, το ασχημ και τα μπαχαρικα. Η "ανακάλυψη" του τρομοκρατησε τους υπολοιπους αρχοντες της Ευρωπης. Ετσι οι Πορτογαλλοι συνεργαστηκαν με τους Ισπανους στις κατακτησεις που ακολουθησαν. Το δευτερο ταξιδι του Κολομβου το 1493 και τα αλλα που ακολουθησαν το 1498 και 1502 σημαιναν τη συνεχιση της τρομοκρατίας για του ιθαγενεις. Ο Κορτες κατελαβε το Μεξικο το 1519 και ο Γκιζαρρο το Περου το 1532, και φυσικα βροηκαν και εκει αμετρητα αποθεματα χρυσου και πολιτιμων μεταλλων και λιθων.

Ο Βερναλ Ντιαθ, ενα απλος στρατιωτης που ελαβε μερος σ'ενα απο τα ταξιδια αυτα αφηγειται στο ημερολογο του, που εκδοθηκε σε βιβλιο το 1968 στα ισπανικα με τον τιτλο "Η αληθινη ιστορια της κατακτησης της Νεας Ισπανιας": "Το λεω και παιρνω ορκο γι'αυτο, οτι ολα τα σπιτια και το εδαφος ηταν σπαρμενα με κοχμια κεφαλια και πτωματα, και δεν ξερω πως να το περιγραψω... Διαβασα για την καταστροφη της Ιερουσαλημ. Στην πραγματικοτητα δεν μπορω να πω αν εκεινη ηταν μεγαλυτερη σφαγη απο τωτη εδω, γιατι απο αυτη τη πολη εξαφανιστηκαν τοσο ανθρωποι και ειαι ολα νεκροι, και οπως ειπα ολο το εδαφος κι ολη η περιοχη ηταν σκασημενη με πτωματα και μυριζαν τοσο ασχημα που καινεις δεν μπορουσε να το αντεξει".

Ολοκληροι αρχαιοι πολιτισμοι, σε μερικους τομεις μαλιαστα πολυ πιο εξελιγμενοι απο τους "πολιτισμενους" ευρωπαιους, καταστραφηκαν σαν αποτελεσμα των "εξερευνησεων" του Κολομβου. Των Ατζεκων στο Μεξικο, των Ινκα στο Περου, των Μαγια στο Γιουκαταν και των Ινδιανων σε ολοκληρη την Αμερικη.

Η βαρβαροτητα των κατακτητων εδειξε οτι η "νεα τάξη πραγματων" της εποχη ηταν απλη: τιποτε δεν θα εμενε ορθο, αν αποτελουσε εμποδιο στο να παρουν οι φεουδαρχες και οι βασιλιαδες αυτα που χρειαζονταν για να κρατηθουν στην εξουσια και να διατηρησουν ενα ξεπεσμενο συστημα. Ετσι ακριβως και σημερα οι καπιταλιστες για να κρατηθουν με νυχια και με δοντια στην εξουσια και να σωσουν το σαπιο συστημα τους προσπαθουν να επιβαλουν μια "νεα τάξη πραγματων" που σε καθε της βημα σπερνει την καταστροφη και την μιζερια, απο την σφαγη στο Κολπο μεχρι τη φρικη της Γιουγκοσλαβιας, την πεινα στην Αφρικη και την ανεργια στην Ευρωπη και την Αμερικη.

Ολο το χρυσαφι που μαζεψε ο Κολομβος δε σταθηκε ικανο να σωσει απο την εξαφανιση τους φεουδαρχες που τον εστειλαν. Οι σημερινοι καπιταλιστες δεν μπορουν να ελπιζουν σε καποιες παρομοιες "ανακαλυψεις" για να σωθουν και περιμενουν καποιο θαυμα να τους βγαλει απο την χειροτερη οικονομικη κριση που περνουν απο την δεκαετια του '30. Είναι καιρος να τους στείλουμε να συναντησουν τους προκατοχους τους.

M.P.

Η ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ

Είναι εντονή η αντίληψη μέσα στο χώρο της αριστεράς ότι οι εξελίξεις στην πρώην ΕΣΣΔ εφεραν φτώχεια δυστυχία και πολέμους ανάμεσα στην εργατική τάξη της. Ότι πριν μπορεί να υπήρχαν κάποια προβλήματα αλλά η εργατική τάξη είχε δουλειά, σπιτι, ένα σεβαστό βιοτικό επίπεδο. Με όλα αυτά θέλουν να ενισχύσουν την άποψη, που πάντα είχαν για την ΕΣΣΔ και τις Ανατολικές χώρες, ότι προηγουμενα υπήρχε ένα ανώτερο κοινωνικό σύστημα, κάποιοι είδους σοσιαλισμός.

Σε άρθρα της η «Χαραυγή» τονίζει την βαθιά οικονομική κρίση στην Ρωσία, την αύξηση του εθνικισμού, της εγκληματικότητας. Παράλληλα προβαίνει τεραστίες φωτογραφίες διαδηλωτών στην Μόσχα οι οποίοι κρατούν κόκκινες σημαίες και φωτογραφίες του Λένιν, έτσι που νομίζει κανείς ότι αυτοί υποστηρίζουν το σοσιαλισμό, ότι είναι η αριστερή αντιπολίτευση του Γέλτσιν.

Είναι αυτή η πραγματικότητα; Αυτοί που ανεμίζουν κόκκινες σημαίες σήμερα στη Ρωσία έχουν κάποια σχέση με την παραδοχή της Οκτωβριανής Επανάστασης του '17; Όχι, είναι η μεγαλύτερη διαστρέλωση. Αυτοί είναι σταλινικοί, και ο Στάλιν και οι μετα από αυτόν, οικοδόμησαν μια κοινωνία κρατικο-καπιταλιστική πατώντας και συθλιώνοντας την παραδοχή του Οκτωβρίου. Στραγγάλισαν κάθε εργατική εξουσία και καταφεραν με τη βία, το αίμα και το μοχθό της Σοβιετικής εργατικής τάξης να κτίσουν ένα ισχυρό κράτος που στοχο είχε το κίνημα της γρηγορής συσσωρευσης κεφαλαίου.

Τέτοιο ήταν το «άνωτερο» κοινωνικό σύστημα που υπερασπιζόταν για χρόνια τα Κομμουνιστικά Κομμάτα. Και τώρα κανένα «νεο πρόσωπο» δεν μπορεί να κρυφτεί τον αλλοθωρισμό τους, γιατί ενώ λένε ότι βλέπουν μπροστά, το βλέμμα τους πάντα κοιτάει πίσω.

Το ισχυρό κράτος - η δεύτερη υπερδύναμη - που δοξάζαν παλιά και νοσταλγούν σήμερα, όσο και αν το βαφούν με κόκκινες σημαίες όσο και αν το στολιάζουν με φωτογραφίες του Λένιν, είναι ένα κράτος που χτίστηκε πάνω από τα ερείπια της Οκτωβριανής Επανάστασης. Όπως εκανε ο Στάλιν και οι επιγονοί, καπηλεύονται το όνομα του Λένιν και ταυτίζουν την Παραδοχή του Οκτωβρίου με το αθλο σύστημα που υπήρχε στην πρώην ΕΣΣΔ.

Χρειάζεται να ξανακοιταξουμε πίσω με καθαρό βλέμμα και τότε θα δούμε ότι υπάρχει μια βαθιά διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στο κράτος των εργατικών συμβουλίων, που ξεπήδησε από τον Οκτώβριο και το κράτος της γρηγορής συσσωρευσης που δημιούργησε η σταλινική αντεπανάσταση στο όνομα της οικοδόμησης του «σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα».

Πριν την σοσιαλιστική επανάσταση του Οκτωβρίου, η επανάσταση του Φλεβάρη του '17 έριξε τον Τσάρο αλλά την εξουσία πήραν οι καπιταλιστές, οι γαιοκτήμονες, και μια Προσωρινή Κυβέρνηση από τους Καντетуούς, το κόμμα των αστών και την παλιά τάξη των αξιωματούχων του Τσάρου. Από τον Φεβρουάριο μέχρι τον Οκτώβριο του 1917 οι Μπολσεβίκοι καταφεραν να κερδίσουν την υποστήριξη της πλειοψηφίας της εργατικής τάξης, επειδή ήταν η μόνη οργάνωση που έδειχνε τον δρόμο για να τελειώσει ο πόλεμος, η πείνα και η φτώχεια. Στις συνθήκες που επικρατούσαν, το σύνθημα των Μπολσεβίκων «Ειρήνη, ψωμί, γη», ήταν το μόνο που ανταποκρινόταν στις ανάγκες του λαού. Έτσι καταφεραν να γίνουν ένα μαζικό κόμμα: ένας στους δεκά εργάτες ήταν μέλος του κόμματος καθώς και χιλιάδες φανταροι και

μεγάλος αριθμός αγροτών. Αρχές του Φθινοπώρου τα μέλη του κόμματος ήταν 250 χιλιάδες.

Κάτω από τις πιέσεις της παλιάς τάξης η κυβέρνηση κήρυξε τους Μπολσεβίκους εκτός νόμου. Μπροστά στην καταστολή της κυβέρνησης η επιλογή ήταν μία. Είτε τα Σοβίετ θα παίρναν την εξουσία είτε θα την αφήναν να πέσει στα χέρια της αντίδρασης.

ΟΛΗ Η ΕΞΟΥΣΙΑ ΣΤΑ ΣΟΒΙΕΤ

Έτσι η νικηφόρα Οκτωβριανή Επανάσταση έφερε στην εξουσία εκατομμύρια απλούς ανθρώπους, μέσα από μια κυβέρνηση αντιπροσωπών των εργατών των αγροτών και των στρατιωτών εκλεγμένων από τα εργοστάσια, τα στρατοπέδα τις γειτονίες. Το 1917 έδειξε ότι η εργατική τάξη μπορεί να ξεπεράσει τον αστικό κοινοβουλευτισμό και να ιδώσει μια άμεση Εργατική Δημοκρατία.

Τα Σοβίετ αποτελούνταν από αντιπροσώπους εκλεγμένους από τα εργοστάσια της κάθε πόλης. Οι εργάτες κάθε εργοστασίου είχαν την δυνατότητα να ανακαλέσουν τους αντιπροσώπους τους και να τους αλλάξουν οποιαδήποτε στιγμή. Η εκλογή τους γινόταν με βάση την απλή αναλογική ανάμεσα στα κομμάτια και τις οργανώσεις που συμμετείχαν στα Σοβίετ. Για παράδειγμα στο εργοστάσιο Σωλήνων οι Μπολσεβίκοι συσπειρώσαν 9388 εργάτες, οι Εσέροι 3822, οι Αναρχικοί 640 και οι Μενσεβίκοι 552. Στην επανάσταση δεν υπήρχε μονολιθική εξουσία των Μπολσεβίκων, αλλά εργατική εξουσία όπου οι Μπολσεβίκοι έδιναν πολιτικές μάχες για να πείσουν την πλειοψηφία των εργατών.

Τα Σοβίετ συνεδρίαζαν κάθε 15 μέρες και ήταν όργανα δράσης, χωρίς διαχωρισμούς σε νομοθετική και εκτελεστική εξουσία. Η Εργατική Δημοκρατία στηριζόταν όχι μόνο στην άμεση εκλογή των εργατικών συμβουλίων μέσα στα εργοστάσια, αλλά και στην υλοποίηση των αποφάσεων από τους ίδιους τους εργάτες. Ακόμα και ο σχεδιασμός της ενοπλής καταληψίας της εξουσίας έγινε από την εκλεγμένη Στρατιωτική Επιτροπή του Σοβίετ όπου προεδρός αναδείχτηκε ο Τροτσκι.

Αυτό ήταν το εργατικό κράτος που ξεπήδησε από την Οκτωβριανή Επανάσταση: η οργανωμένη και θεσμοθετημένη αυτενέργεια της εργατικής τάξης εκφρασμένη μέσα από την δημοκρατία των Σοβίετ.

ΤΟ ΠΑΝΗΓΥΡΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ

Μεσα στο πανηγύρι της δικής της νίκης, η εργατική τάξη, απελευθερωμένη από προκατα-

μένου και καταπιεσμένου.

Η εργατική εξουσία ήταν ο χορός και το γλέντι της πραγματικής ελευθερίας όλων των ανθρώπων. Οι αγρότες ξεφυγαν από τα δεσμά της Φεουδαρχίας. Έγινε πράξη το δικαίωμα τους να παρουν οι ίδιοι τη γη που δούλευαν. Η «φυλακή των λαών» που ήταν η Ρωσία των Τσαρών γκρεμίστηκε μέσα από την εργατική εξουσία και την καθοδήγηση των Μπολσεβίκων. Οι καταπιεσμένες εθνότητες αποκτήσαν το δικαίωμα αυτοδιαθέσης, να κανουν αν ήθελαν το δικό τους κράτος. Δεν υπήρξε στη ιστορία ανώτερο παράδειγμα τακτισμού του ρατσισμού και του σοβινισμού από αυτό που έδωσαν τα σοβίετ και οι Μπολσεβίκοι.

Για τους επαναστάτες η απελευθέρωση των γυναικών δεν ήταν σύνθημα ήταν καθημερινή πρακτική. Ο πολιτικός γάμος, το αυτομάτο διαζύγιο όταν το ζητούσε οποιοσδήποτε από τους δύο συζύγους, η ίση αμοιβή, οι ελευθέρες εκτρώσεις, θεσμοθετήθηκαν από την κυβέρνηση των Μπολσεβίκων. Οι σεξιστικές νομοθεσίες που αστυνομείαν την προσωπική ζωή των εργατών καταργήθηκαν. Οι ομοφυλοφιλοί έπαψαν να κατατρέχονται και τους αναγνωρίστηκε το δικαίωμα να έχουν την δική τους σεξουαλικότητα.

Αυτή η απελευθερωτική δυναμική της

ξηλώνει τους θεσμούς της ταξικής επιλογής. Άνοιξε τις πύλες των πανεπιστημίων για όλους πάνω από τα 16 που ήθελαν να σπουδασουν, τα σχολεία έγιναν μικτά, καταργήθηκε η δουλειά στο σπίτι και η σωματική τιμωρία. Με την συλλογική εργασία καταπολεμήθηκε ο ανταγωνισμός μέσα στη νεολαία.

Η νικηφόρα εργατική τάξη ήταν η δύναμη που κτύπησε αποτελεσματικά τις διακρίσεις που καλιεργά ο καπιταλισμός με βάση τη φυλή, την ηλικία, το φύλο.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Η Επανάσταση του '17 έδειξε το δρόμο για την παλη εναντία στο πόλεμο. Στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο το σοσιαλιστικό προλεταριάτο της Ρωσίας, δεν προσπάθησε να βαλει τερμα στον πόλεμο φτιαχόντας ένα στρατο πανίσχυρο που να εξασφαλίζει την «ισορροπία» εναντία στη Γερμανία των Καίζερ, και να προστατεύει την «πατρίδα» των καπιταλιστών, αλλά αντίθετα διαλύοντας την ρωσική πολεμική μηχανή και προωθώντας τη διεθνιστική αλληλεγγυή με τη γερμανική εργατική τάξη. Το σύνθημα τους ήταν: «ο εχθρός είναι μέσα στην ίδια μας την χώρα».

Κι ενώ οι αστοί και οι πολιτικοί εκφραστές τους εβγάζαν αφρούς εναντία στο «πρακτορά των Γερμανών» Λένιν, και τους «προδοτες» Μπολσεβίκους, οι εργάτες των σοβίετ έδιναν την πλειοψηφία στο επαναστατικό κόμμα που υποστήριζε την αντιπολεμική τους δράση τις λιποταξίες τις ανταρσίες των στρατιωτών, τη συναδελφωση στα χαρακώματα.

Τον διεθνισμό οι Μπολσεβίκοι δεν το έβλεπαν ευκαιρικά αλλά και μετά την επανάσταση στην Ρωσία σαν την μονή ελπίδα για την εξάλωση της επαναστάσης στην εξεγερμένη τότε Ευρώπη. Την ελπίδα που θα έδινε ζωή στην νεαρή τότε Σοβιετική Εργατική Δημοκρατία.

Οι συνθήκες ήταν αρκετά ευνοϊκές για μια τέτοια εξέλιξη, ολοκλήρη η Ευρώπη ήταν εξεγερμένη. Ήταν η Επανάσταση στην Ουγγαρία το 1919, η εξεγερση των Σπαρτακιστών στο Βερολίνο και η ηρωική Κομμουνά του Μοναχου. Στην Ιταλία το κίνημα των καταληψιών των εργοστασίων διάρκεσε δυο κόκκινα χρόνια. Η Βρετανία ταρακούνοταν από τις μαζικές απεργίες για το 4ωρο, στην Αυστρία καταργήται η μοναρχία.

Το 1921 όμως η αστική τάξη καταφερνει να πνίξει στο αίμα την μια εξέγερση μετά την άλλη. Η αιτία ήταν η προδοσία των παλιών εργατικών κομμάτων της Σοσιαλδημοκρατίας των οποίων οι ηγέτες δεν έβλεπαν τις δυνατότητες της εργατικής τάξης, σαν μιας τάξης που μπορεί να κτίσει μια νέα κοινωνία. Προτίμησαν την αστική δημοκρατία από την εργατική εξουσία. Συγχρονως τα νεαρά επαναστατικά Κομμουνιστικά Κομμάτα υποστήριζαν τις επαναστατικές ιδέες των Μπολσεβίκων αλλά δεν διέθεταν την πείρα και το ριζωμα μέσα στην εργατική τάξη ώστε να οδηγήσουν τις εξεγέρσεις και επαναστάσεις στην νίκη. Έτσι με αυτή την ηττα του επαναστατικού κινήματος στην Ευρώπη η Ρωσία έμεινε απομονωμένη και εξαθλιωμένη από τις σκληρές μάχες του εμφυλίου.

ΑΝΤΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Η ίδια η εργατική τάξη της Πετρούπολης και της Μόσχας, των μεγάλων κέντρων της επαναστάσης, είχε αποδεκατιστεί. Όχι μόνο χάρθηκαν οι πιο πρωτοποροί μαχητές, αλλά και χιλιάδες εργάτες είχαν καταφυγει στα χωριά για να γλιτώσουν από την πείνα. Η βιομηχανική παραγωγή είχε πέσει στο 18% και οι εργάτες που είχαν απομείνει, το 1920 ήταν λιγότεροι από μισοί (43%). Η εργατική εξουσία βρισκόταν μετεωρη μπροστά στην εικόνα μια εξαθλιωμένης εργατικής τάξης που είχε κάνει την επανάσταση.

Σε αυτές τις συνθήκες άρχισε να διαμορφώνεται ο ασφκτικός κλοιός της γραφειοκρατίας, μιας υπό διαμορφωση αρχουσας τάξης με κύριο εκφραστή τον Στάλιν. Από το 1922 ο Λένιν αναρωτιέται:

«Ας δουμε τι γίνεται στη Μόσχα. Ποιος κυβερνα ποιον; Οι 4700 υπεύθυνοι κομμουνιστες τημαζα των γραφειοκρατων ή αντιστροφα; Δεν πιστευω ότι μπορείτε να υποστηριξεταί με ειλικρινεία ότι είναι οι κομμουνιστες που καθοδηγουν» (ομιλία στο συνέδριο των Μπολσεβίκων).

Μετά τον θάνατο του Λένιν αυτο εκφραστήκε σαν ανοικτή πολιτική συγκρούση μέσα στο κόμμα, από τον Τροτσκι και την Αριστερή Αντιπολίτευση εναντία στους Σταλινικούς. Ο Τροτσκι όπως και ο Λένιν, έβλεπε την εξαπλώση της επαναστάσης στην Ευρώπη σαν το μονο σωστο δρομο για να μπορεσει να στρικήτει η Σοβιετική Ενωση.

Η γερμανική Σοσιαλδημοκρατία προδωσε την Γερμανική Επανάσταση του 1918, και δολοφόνησε την ηγετίδα της, την Ρόζα Λουξεμπουργκ

ληψεις που της γεμιζε για χρόνια τα μυαλα η αρχουσα τάξη, σταθηκε στο πλαί κάθε κατατρέγ-

εργατικής τάξης εκφραστήκε σε όλους τους τομεις. Στην εκπαίδευση, η επαναστατική κυβέρνηση άρχισε να

ΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Και πραγματι νέες εξεγερσεις αρχισαν στην Ευρωπη. Στην Βρετανια το 1926 ξεσπασε η μεγαλη Γενικη Απεργια. Η πιο αναπτυγμενη βιομηχανικα χωρα ταρακουνοταν συνθεμελα. Η επικρατηση ομως της σταλινικης πτερυγας που υποστηριζε τη θεωρια του «σοσιαλισμου σε μια χωρα», για να διατηρησει τα προνομια που αρχισε να αποκτα, προδωσε ολα τα κινήματα που ξεπηδουσαν. Στην Βρετανια με την βοθηθεια του ΚΚ Βρετανιας ξεπουλησαν την απεργια με ανταλλαγμα την θετικη σταση της βρετανικης κυβερνησης απεναντι στην ΕΣΣΔ. Παρομοια στρατηγικη εφαρμοσε και στην Κινα το 1925-26 με αποτελεσμα την σφαγη χιλιαδων κινεζων εργατων και το τσακισμα της επαναστασης. Την ιδια τυχη ειχαν στην Ελλαδα με τον εμφυλιο και στην Ισπανια το 1936.

ΓΡΑΦΕΙΟΚΡΑΤΙΑ, Η ΝΕΑ ΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ

Η κυριαρχια της γραφειοκρατίας και του Σταλιν σημειωσαν το τελος της εργατικης εξουσιας. Χεζεδον ολα τα μελη της κεντρικης επιτροπης που καθοδηγησαν την Επανάσταση του Οκτωβρη εξοριστηκαν ή εκτελεστηκαν. Απο το 1927 αρχιζει η οικοδομηση ενος ισχυρου κρατους που βαζει σαν στοχο το κνηγι της γρηγορης συσσωρευσης πανω στις πλάτες της εργατικης ταξης. Η Σταλινικη οικονομικη πολιτικη δεν ειχε σαν στοχο το ζωντανεμα της εργατικης εξουσιας μεσα απο την συλλογικότητα της εργατικης ταξης για πολιτικη και κοινωνικη ανοδο αλλα στηρικτηκε στην εξετομικοποιηση της εργατικης ταξης, στο τσακισμα καθε αντιστασης, και στη βιαη καταστολη καθε αντιπολιτευσης.

Οι αγροτες ουρθησαν στα εργοστασια και η γη τους κολεκτιβοποιηθηκε με τη βια. Το ερπαιωρο εγινε δεκαεξωρο και η «εβελοντικη» εργασία υποχρεωτικη. Η ΕΣΣΔ μετατραπηκε σε ενα στρατοπεδο κταναναγκαστικης εργασιας. Απο το 1928-35 η βιομηχανικη παραγωγικότητα τριπλασιαστηκε ενω οι μισθοι επεσαν στο μισο.

Ολες οι κατακτησεις Εηλωθηκαν στην δεκαετια του '30. Οι εθνοπτες εχασαν το δικαωμα για αυτοδιαθεση και σκορπιστηκαν με την βια στα περατα

Η εργατικη εξουσια ηταν ο χορος και το γλεντι της πραγματικης ελευθεριας ολων των ανθρωπων. Οι αγροτες ξεφυγαν απο τα δεσμα της φεουδαριας. Οι καταπιεσμενες εθνοπτες αποκτησαν το δικαωμα αυτοδιαθεσης. Δεν υπηρξε στη ιστορια ανωτερο παραδειγμα τσακισματος του παρομοιου και του σοβινισμου απο αυτο που εδωσαν τα σοβιετ και οι Μπολσεβικοι. Ο πολιτικος γαιμος, το αυταματο διαζυγιο οταν το ζητουσε οποιοσδηποτε απο τους δυο συζυγους, η ιση αμοιβη, οι ελευθερες εκτρωσεις, θεσμοθετηθηκαν απο την κυβερνηση των Μπολσεβικων. Οι σεξιστικες νομοθεσιες που αστυνομειαν την προσωπικη ζωη των εργατων καταργηθηκαν. Οι ομοφυλοφιλοι επαψαν να κατατρεχονται και τους αναγνωριστηκε το δικαωμα να εχουν την δικη τους σεξουαλικότητα.

ολοκληρης της χωρα. Ξαναβρικολακιασαν οι υποκριτικες αξιες της αστικης ηθικης που θελει την γυναικα μηχανη που γεννα παιδια, οχι γιατι η ίδια το θελει αλλα για το μεγαλωμα του εθνους. Ξαναπαινοποιηθηκε η ομοφυλοφιλια και αστυνομειαν ακομα και την προσωπικη ζωη των εργατων.

Τα «γκουλαγκ», τα στρατοπεδα

Ο Τροτσκι μεχρι την δολοφονια του απο τον Σταλιν το 1940 εδινε την μαχη εναντια σ τον Σταλινισμό

κταναναγκαστικης εργασιας, η αστυνομοκρατια, οι εξαφανισεις, δεν ηταν προσωπικα «εγκλήματα» του Σταλιν, η «λαθη στη εφαρμογη του σοσιαλισμου». Ηταν η πολιτικη της νεας κυριαχης ταξης για να μπορεσει να πραγματοποιησει μεσα σε λιγα χρονια την αναπτυξη της βιομηχανιας που αλλες χωρες χρειαστηκαν δεκαδες χρονια για να το πετυχουν.

Ο Σταλιν καθιερωσε ενα καθεστως κρατικου καπιταλισμου που δεν ειχε τιποτα να ζηλησει απο τον ιδιωτικο καπιταλισμο της δυσης. Ειχε ολα τα χαρακτηριστικα του καπιταλισμου οπως τις ιμπεριαλιστικες επιεμβασεις, την καταπιεση των μειονοτητων, την συσσωρευση σε βαρος της εργατικης ταξης.

Αυτη την πολιτικη συνεχισαν και οι επιγονοι του Σταλιν. Καμια διαδηλωση με κοκκινες σημαιες απο τους πρωην σταλινικους στη σημερινη Ρωσια, δεν αλλαζει τον ταξικο χαρακτρα του καθεστωτος που υπηρχε στην πρωην ΕΣΣΔ. Το καθεστος αυτο δεν ειναι ο κληρονομος του Οκτωβρη.

ΤΟ ΝΕΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝΙΣΜΟΥ

Σε περιόδους κρισης η αρχουσα ταξη παντα προσπαθει να ριξει τα βαρη στις πλάτες των εργαζομενων. Ετσι και σημερα η αρχουσα ταξη στην Ρωσια προσπαθει να επβαλει το δικο της μεταρρυθμιστικο προγραμμα σε βαρος της εργατικης ταξης. Υπαρχει ομως διασπαση αναμεσα στην αρχουσα ταξη στο πως θα εφαρμοσουν πιο αποτελεσματικα αυτο το προγραμμα.

Οι διαδηλωσησι των σταλινικων, δεν ειναι για να οσωσουν την εργατικη ταξη απο το «κακο» Γελειν. Αν και θεθηκε εκτος νομου το ΚΚΣΕ, τα ανωτερα του στελεχη (οπως ηταν ο ιδιος ο Γελτσιν) παραμενουν σε θεσεις εξουσιας. Οι στρατηγοι στην πλειοψηφια τους παραμενουν ακλονητα, η ΚΑ Γκε Μπε λειτουργει κανονικα. Οι διευθυντες εργοστασιων διοικουν οπως παλια τα εργοστασια. Τα «επιστημα» συνδικατα εχουν κρατησει σχετικα τις δυναμεις τους. Η αρχουσα ταξη που εκπροσωπουσε το ΚΚΣΕ δεν εχασε και πολλα απο την εξουσια, παρολο που διαλυθηκε το καμιά της.

Μια «νεα συνθεση», ενα «νεο προσωπο» δεν απεχει πολυ απο τις παλιες τουσ ιδεες. Επιδωκουν οπως και ο Γελτσιν ενσωματωση στην παγκοσμια αγορα για να εξασφαλιστει η αναπτυξη της εθνικης οικονομιας, αλλα με με πιο σκληρη εκτελεστικη εξουσια για «αποκατασταση της ταξης». Με λιγα λογια καταστολη και βια οπως τον «παλιο καλο καιρο». Ακομα η συμμετοχη φασιστων σε αυτες τις διαδηλωσεις δειχνουν το πραγματικο τους προσωπο. Πλακατ με τον Λενιν, το Σταλιν και τον Τσαρο!

Η πλειοψηφια της εργατικης ταξης

ολους αυτους τους βλεπει σαν εχθρους, δεν θελει να ακουσει για σοσιαλισμο γιατι δεν ξεχνιουνται ευκολα 60 χρονια βιαη καταστολης στο ονομα του σοσιαλισμου. Η αντισταση που προβαλε εναντια στα ντακς, στο πραξικοπημα του Αυγουστου, δειχνουν καθαρα οτι με κανενα τροπο δεν θελει να επιστρεψει στη παλια κατασταση, στα παλια καθεστωτα. Οι εργατες καταλαμβαινουν καλυτερα απο τους νοσταλγους του παρελθοντος οτι δεν εχουν τιποτα να υπερασπιστουν απο αυτο το παρελθον. Ενα παρελθον που τους στερουσε καθε πολιτικο και συνδικαλιστικο δικαωμα. Μπορει σημερα τα εργοστασια να κλεινουν, οι εργατες να απολυονται, να υπαρχει πτωση στο μεροκαματο και τις κοινωνικες παροχες, ομως μπορουν να παλευουν και να αντιστεκονται. Μεσα απο αυτη την παλη, θα μπορεσουν να ξαναανακαλυψουν τις πραγματικες ιδεες του σοσιαλισμου.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Παγκοσμια ολοκληρη η εργατικη ταξη κτυπιεται απο την κριση του καπιταλισμου. Η απειλη του φασισμου ειναι πλεον ορατη. Παρλληλα η Ευρωπη συγκλονιζεται απο τις μαζικες κινητοποιησεις και απεργιες των εργαζομενων, απο την Αγγλια εως την Ελλαδα, Γαλλια, Ιταλια, Ισπανια. Η Ρωσικη εργατικη ταξη δινει τη δικη της μαχη.

Τα μνηματα του Οκτωβρη ειναι σημερα τοσο επικαιρα οσο ποτε προηγουμενωσ. Ολα οσα συμβαινουν γυρω μας ειναι μια αποδειξη οτι η μαρξιστικη ιδεες δεν πεθαναν αλλα ζωντανεωσαν και δικαιωθηκαν μεσα απο τους αγωνες της εργατικης ταξης, την ταξικη συγκρουση που συγκλονιζει και την ανατολη και την δυση.

Σε τετοιες εποχες οπου η μεγαλυτερη απελπισια συναντα την μεγαλυτερη ελπιδα το δυναμωμα της επαναστατικης αριστερας ειναι η μονη ελπιδα γιατι ειναι η μονη πολιτικη δυναμη που μπορει να ανατρεψει την βαρβαροτητα που εκτισε ο καπιταλισμος. Χρειαζεται ενα επαναστατικο κομμα οπως αυτο των Μπολσεβικων που δεν δειλιασαν στο διλημμα επανασταση ή κοινοβουλευτισμος, οπως οι σοσιαλδημοκρατες την δεκαετια του '20. Αυτος ειναι ο μονος δρομος για να μην πηγαινουν χαμενοι οι ηρωικοι αγωνες τωσαν εργατων σε ολη τη γη. Ειναι η μονη σωστη κατευθυνση για το πραγματικο σοσιαλισμο.

Δημητρα Χριστοδουλου

ΤΟ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ ΞΑΝΑ ΣΤΟ ΠΡΟΣΚΗΝΙΟ

Η ηττα της Οκτωβριανης επαναστασης, η εγκαθυδριση του κρατικου καπιταλισμου στη Ρωσσια και τελος η κριση του και η διαλυση της ΕΣΣΔ εδωσε σε πολλους την ευκαιρια να κανουν μνημοσυνα στην εργατικη ταξη και να μιλησουν για "το τελος της ιστοριας". Επιχειρηματα οπως, η εργατικη ταξη αλλαξε σημερα, δεν ειναι οπως την εποχη του Μαρξ και του Λενιν, δεν μπορει πια να κανει επανασταση εγιναν πολυ προσφυλη στους απολογητες του καπιταλισμου.

Η χρονια ομως που σημαδευτηκε απο την καταρευση του σταλινισμου και των κρατικοκαπιταλιστικων καθεστωτων της ΕΣΣΔ και της Α. Ευρωπης σημαδευεται και απο την χειροτερη κριση του δυτικου

συνταραξε τη χωρα με τις κινητοποιησεις της, αν ξεχαστηκε απο ολους του αλλους δεν ξεχαστηκε απο την ιδια την ιταλικη εργατικη ταξη. Τωρα οπως και τοτε οι εργατες δεκτικαν σκληρες επιθεσεις στο βιοτικο τους επιπεδο. Η κυβερνηση του Αματο επεβαλε παγοποιηση στους μισθους των δημοσιων υπαλληλων, στις συνταξεις, κομμο της ΑΤΑ. Ο νεος προυπολογισμος επεβαλε περικοπες στα κονδυλια για την κοινωνικη προνοια και την παιδεια, με αποτελεσμα η πλεοψηφια του πληθυσμου να στερευεται τη δωρεαν ιατροφαρμακευτικη περιεθαληση. Τα πανεπιστημια αυξησαν τα διδακτρα τους, στερωνας στα παιδια απο τις χαμηλα αμοιβωμενες οικογενειες, στα παιδια της εργατικης ταξης το δικαωμα τους στην μορφωση.

Το "καυτο φθινοπωρο" του 1969 οι εργατικοι αγωνες απλωθηκαν απο εργοστασιο σε εργοστασιο, ακριβως

καπιταλισμου απο την δεκαετια του '30. Σε μια σειρά απο χωρες οι καπιταλιστες προσπαθουν να φορτωσουν μεσα απο προγραμματα λιτοτητας την κριση στους εργατες. Εκατομυρια εργατες σε ολο τον κοσμο κινητοποιουνται για να μην πληρωσουν τα σπασμενα των αφεντικων.

Την σκηπηλη των εργατικων κινητοποιησεων ηταν απο τους εργατες της Ανατολης πρωτοι οι Αγγλοι εργατες που γκρεμισαν τη θάτσερ του Πολλ Ταξ και ακολουθησαν οι φανταστικες κινητοποιησεις της Κορεατικης εργατικης ταξης, των Γερμανων εργατων και η εξεγερση των φτωχων και πεινασμενων του Λος Αντζελες μεσα στη καρδια της μητροπολης του δυτικου καπιταλισμου. Την εικονα συμπληρωνουν οι το ζεστο καλοκαιρι που ελληρικη εργατικη ταξη επεφυλαξε στο Μητσασταιη, οι μεγαλες απεργιες στη Βραζιλια και οι σημερινες κινητοποιησεις των ανθρακορυχων στην Αγγλια που αναγκασαν τον Μεντζσορ να υποχωρησει και να ανασταλει το κλεισιμο 30 ανθρακορυχιων.

Η ιταλικη εργατικη ταξη με μεγαλη παραδοση εργατικων αγωνων δεν μπορουσε να μινει εξω. Ενα "καυτο φθινοπωρο" σαρωνει την Ιταλια. Η εργατικη ταξη βρισκεται και παλι στους δρομους. Το απεργιακο κυμα που ταρακουνη την Ιταλια κορυφωθηκε στα τελη του Οκτωβρη με μια Γενικη Απεργια στην οποια συμμετεχαν 8,000,000 εργατες.

Και ομως η Ιταλια ως πριν λιγους μηνες παρουσιαζονταν σαν προτυπο χωρας οπου τα συνδικατα εχαν «εκσυγχρονιστει» και παρα την γρηγορα αυξανομενη ανεργια, ο αριθμος των απεργιων ηταν ο χαμηλοτερος που ειχε φτασει ποτε. Περιγραφοντας αυτη τη κατασταση οι Financial Times εγραφαν: "Τα εργατικα συνδικατα αναγνωριζουν οτι πρεπει να προσαρμοστουν στις νεες συνθηκες. Οι παραδοσιακες συγκροσεις ανηκουν στο παρελθον". Σημερα πρεπει να εχουν καταπιει την γλωσσα τους.

Ενα κίνημα απο τα παλια

Η αναμνηση του 1968 και του 1974, οταν η ιταλικη εργατικη ταξη

οπως γινεται και σημερα. Ειναι εκληπτικος ο τροπος με τον οποιο οι απεργιες απλωνονται απο πολη σε πολη.

Το σημαντικωτερο χαρακτηριστικο ομως των κινητοποιησεων ειναι οτι ξεκινησαν απο τη βαση των εργατων, ο' αντιθεση στη συμβιβαστικη πολιτικη των συντεχνιων. Η ηγεσια των συνδικατων συμφωνησε με την κυβερνηση για την καταργηση της ΑΤΑ, και υποθετησε ολες τις θεσεις της κυβερνησης, διακυριττοντας τη πολιτικη της συναινεσης. Η αγανακτηση των εργατων ομως ηταν τετοια που χρειαστηκε η επιστρατευση της αστυνομιας για να προστατευσει τους συντεχνιακους ηγετες. Οι αυθωρομητες απεργιες παρα τη βεληση της συνδικαλιστικης γραφειοκρατιας, αναγκασε τελικα την ηγεσια των συντεχνιων σε ανακτη αντιθεση με την κυβερνηση απο φοβο μηπως χασουν τον ελεγχο των κινητοποιησεων.

η εργατικη ταξη ειναι ολοζωντανη και παλευει

Σε ολοκληρη την Ευρωπη οι καπιταλιστες ψαχνουν διεξοδοσ στην οικονομικη τους κριση και ζητουν να την φορτωσουν στις πλάτες των εργατων. Στην Ν. Κυπρο η κυβερνηση Βασιλειου ακονιζει τα μαχαρια για να κοψει την ΑΤΑ μετα τις προεδρικες εκλογες. Οι εργοδοτες γινονται ολο και πιο σκληροι.

Η εργατικη ταξη στην Ιταλια, Αγγλια, Ελλαδα, δινει την δικη της απαντηση στις επιθεσεις των καπιταλιστων και στη συνδικαλιστικη γραφειοκρατια που ζητα μεσοβελικες και συμβιβαστικες λυσεις. Οσα συμβαινουν τις τελευταιες εβδομαδες μας δειχνουν οχι μονο ποσο γρηγορα μπορουν τα πραγματα να αλλαξουν αλλα και πως μπορουν οι ιδιοι οι εργατες να παρουν την τυχη τους στα χερια τους, να οργανωσουν τους αγωνες τους και να στείλουν αυτο το βρωμικο συστημα των καπιταλιστων στο μονο μερος που του αξιζει να ειναι: στο χρονολουταλο της ιστοριας.

Μαρια Ρωσιδου

ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΑΣΦΑΛΙΣΕΙΣ

ΚΑΛΠΙΚΕΣ "ΒΕΛΤΙΩΣΕΙΣ"

Η κυβέρνηση αποφάσισε να αυξήσει δηθεν τις συντάξεις από το νέο χρόνο και να προωθήσει κάποιες "βελτιώσεις" της νομοθεσίας των κοινωνικών ασφαλίσεων για να ικανοποιηθεί όπως λείει αιτήματα της εργατικής τάξης που εκκρεμούσαν από παλιά. Στην πραγματικότητα όμως πίσω από τις "βελτιώσεις" κρύβει μια σειρά από μέτρα και νέους ορους με τους οποίους κτυπά κεκτημένα δικαιώματα των εργαζομένων.

Ένα σου δίνει, δυο σου περνεί

Το νέο σχέδιο μπορεί να δίνει αύξηση της αδειας μητρότητας από 12 σε 16 εβδομάδες και επίδομα ασθενείας στους απολυμένους εθνοφρουρούς για τους πρώτους εξήκοντες μήνες αλλά σε ουσιαστικά ζητήματα, που αφορούν όλους τους εργαζομένους, όχι μόνο δεν δίνει τίποτα αλλά αντίθετα περνεί.

Δίνει αύξηση των συντάξεων κατά 8,4% και 6,64% των συμπληρωματικών παροχών, αλλά αυτό ούτε τον πληθωρισμό δεν καλύπτει που τον Ιούλιο ήταν 10,16% και συνεχίζει να αυξάνεται με γρηγορούς ρυθμούς. Αν προσθεσούμε σ'αυτά και το 5% του ΦΠΑ η αύξηση έχει εξαφανιστεί και με το παραπάνω.

Ακόμα για να παρουν αυτή την αύξηση οι συντεχνιακοί ηγέτες υποχώρησαν από το αίτημα για τιμαριθμική αναπροσαρμογή κάθε εξήκοντες μήνες. Δεχτήκαν αναπροσαρμογή κάθε χρόνο και μάλιστα χωρίς δεσμευση για τιμαριθμική κάλυψη, όπως γίνεται με τους μισθώτους, εγκαταλείποντας ένα παλιό αίτημα της εργατικής τάξης.

Δίνει υποτιθέεται μείωση του ορίου συντάξης από τα 65 στα 63 χρόνια για τους άντρες αλλά ταυτόχρονα εγκαταλείπει ακόμα ένα παγίο αίτημα της εργατικής τάξης, την μείωση του ορίου συντάξης στα 60, για τα βαρέα και ανθυγιεινά επαγγέλματα. Οι ηγέσιες των συντεχνιών δεχτήκαν ότι δηθεν είναι αδύνατο να καθοριστούν ποια είναι αυτά τα επαγγέλματα. Κι'όμως πριν λίγους μόνο μήνες οι οικοδομοί κατέβαιναν γι'αυτό σε κινητοποιήσεις και ηξέραν ότι ήταν εύκολο να ξεχωρίσει κανεννας αυτά τα επαγγέλματα. Το εργατικό βήμα στις 23 του Σεπτεμβρίου έγραφε ότι "οι εργαζόμενοι και ιδιαίτερα αυτοί που τα επαγγέλματα τους είναι σκληρά και ανθυγιεινά όπως είναι οι

οικοδομοί, οι τσιμεντεργάτες, οι λιμενεργάτες και άλλοι αναμένουν ότι το νομοσχέδιο θα ψηφιστεί". Αν "αναμεναν" κάτι αυτοί οι εργαζόμενοι ήταν να κερδίσουν την συντάξη στα 60. Δεν είναι ότι οι συντεχνίες δεν μπορούν να καθορίσουν αυτά τα επαγγέλματα. Αυτό που πραγματικά φοβούνται είναι να μη γίνουν το "κακό" παράδειγμα και να ξεσηκωθούν και άλλοι κλάδοι να ζητουν την μείωση.

Με τη σημερινή οικονομική κατάσταση των εργαζομένων και ιδιαίτερα των συνταξιούχων η μείωση στα 63 του ορίου συντάξης, σε εθελοντική βάση είναι δωρο δώρο. Η

πληρώνει συντάξη.

Ακόμα και αυτή η "μείωση" στα 63 πληρώνεται πολύ ακριβα. Οι συντεχνιακοί ηγέτες δεχτήκαν να αυξηθεί το όριο των εβδομαδιαίων εισφορών κάθε χρόνο. Σήμερα τα χρόνια υπολογίζονται ανά κατά τη διάρκεια τους κάποιος έχει κάνει τουλάχιστο 13 εβδομαδιαίες εισφορές. Η κυβέρνηση ζητά να γίνουν 42,5 και οι συντεχνίες δεχονται 26. Δεν ξέρουμε που θα καταλήξουν αυτά τα παζάρια γιατί όλα όσα σχετίζονται με το ασφαλιστικό νομοσχέδιο καλύπτονται από ένα νέφος συγχύσης και κανείς δεν μπορεί να πει τι ακριβώς προβλέπει αυτή τη στιγμή και τι τροποποιήσεις του έχουν γίνει. Η

παρουσίασε αυτή την αύξηση σαν "αίτημα" της για την νέα σύμβαση του '93. Η μόνη εξίσωση όμως που θα έπρεπε να είναι αποδεχτή είναι να κατεβουν όλοι στα 60 που είναι οι δημοσίοι και ημικρατικοί.

Ακόμα συνεχίζει να υπάρχει η διπλή φορολογία των συνταξιών. Ενώ παραχωρεί ένα σωρό φοροαπαλλαγές στους καπιταλιστές συνεχίζει να φορολογά την συντάξη, η οποία είναι εισοδήμα στο οποίο οι εργαζόμενοι έχουν ήδη πληρώσει τον φορο εισοδημάτων.

Για όλες αυτές ταχά μου τις βελτιώσεις που μας προσφέρει η κυβέρνηση ζητά από πάνω και αύξηση

στη λογική της κυβέρνησης που ισχυρίζεται ότι οι συντάξεις είναι χαμηλές γιατί δεν πληρώνουν οι αυτοεργοδοτούμενοι. Αυτά είναι κουραφέξαλα. Αν δεν πληρώνουν οι εργοδοτές που το παίζουν αυτοεργοδοτούμενοι και οι μεγαλοιατροί και μεγαλοδικηγόροι ας κόψει το λαίμο της να τα εισπράξει αλλά να θέλει να φορτώσει τις τσιγκωνιές της στους μεροκαματιάρηδες, επαγγελματίες, που εργοδοτούν μόνο τον εαυτό τους είναι απαράδεχτο! Στο κάτω, κάτω αυτοί οι αυτοεργοδοτούμενοι δεν παίρνουν σχεδόν τίποτα από το ταμείο, αφού δεν έχουν ούτε ανεργιακό και τα επίδοματά ασθενείας έχουν τετοιούς ορους που σχεδόν κανείς δεν τα παίρνει.

Οι εργαζόμενοι και οι μικροί αυτοεργοδοτούμενοι επαγγελματίες πληρώνουν μια ζωή για να παρουν μια συντάξη, αν προλάβουν να ζήσουν για να τη παρουν. Παραγουν όλο το πλούτο και όλα τα αγαθά αυτής της κοινωνίας και ερχονται οι εργοδοτές και η κυβέρνηση να τους αρνηθούν το δικαίωμα για αξιοπρεπή γεράματα.

...μπορούμε να την έχουμε

Η κυβέρνηση δεν πρωτοτύπησε στα μέτρα με το ασφαλιστικό νομοσχέδιο που ετοίμασε. Παρομοία μέτρα με μείωση των συντάξεων, αύξηση των εισφορών, αύξηση του ορίου συντάξης και χειροτερεύση των ορών ασφαλίσης έχουν πάρει όλες σχεδόν οι κυβερνήσεις της ΕΟΚ, στη Γαλλία, την Αγγλία, την Ελλάδα πιο πρόσφατα και τώρα στην Ιταλία. Οι κυβερνήσεις και οι καπιταλιστές της ΕΟΚ προσπαθούν να επιβάλουν σκληρά προγράμματα λιτότητας στους εργαζομένους για να μειώσουν τα κρατικά τους ελλείματα και να εναρμονιστούν με τους ορους της συνθήκης του Μαστριχτ Παντός όμως αντιμετώπισαν την δυναμική και μαζική αντίδραση της εργατικής τάξης. Στην Ελλάδα οι γενικές απεργίες κράτησαν για πολλές εβδομάδες, ενώ στην Ιταλία ακόμη κρατούν.

Αν είναι σε κάτι να εναρμονιστούμε με την ΕΟΚ τότε διαλεγούμε το παράδειγμα του εργατικού κινήματος και της αντίστασης του στις επιθέσεις των καπιταλιστών και της κυβέρνησης, των μαζικών δυναμικών αγώνων και της εργατικής αλληλεγγύης. Οι κομβέντες στις Επιτροπές της Βουλής και οι συζητήσεις με την κυβέρνηση και την ΟΕΒ αν δεν συνδιάζονται με ένα τετοιο κίνημα θα καταλήγουν στο: ένα σου δίνει, δυο σου περνεί.

Νίκος Αγιομαμίτης

Οι οικοδομοί κινητοποιούνται για συντάξη στα 60. Τώρα θα πρέπει να ικανοποιηθούν με τα 63.

μεγάλη μαζα των συνταξιούχων με τα σοβαρά οικονομικά προβλήματα που αντιμετωπίζει δεν θα μπορεί να αφιπηρετεί στα 63. Οι συνταξιούχοι για να έχουν μια αξιοπρεπή ζωή αναγκάζονται ακόμα και σήμερα να εργάζονται μέχρι την τελευταία τους πνοή. Σίγουρα πολλοί θα αναγκάζονται να συνεχίζουν να δουλεύουν μέχρι τα 68 που είναι το υποχρεωτικό όριο για αφιπηρετήση. Εν τω μεταξύ η κυβέρνηση θα γλιτώνει για ακόμα τρία χρόνια από την υποχρέωση να

αύξηση του ορίου των εβδομαδιαίων εισφορών, με την κρίση που ερχεται θα έχει σαν αποτέλεσμα πολλοί εργαζόμενοι να μην καλύπτονται από αυτό το όριο.

Ζητά και άλλα ανταλλάγματα ακόμα η κυβέρνηση. Θέλει να αυξησει το όριο συντάξης οσων είναι χαμηλότερο από τα 63, όπως των δημοσίων, των ημικρατικών, των τραπεζιτικών και άλλων, για να εξισωθούν οι οροι σε όλους τους κλάδους. Ηδη η ηγεσία της ΕΤΥΚ

των εισφορών των εργαζομένων στο ταμείο κατά 0,4%.

αξιζουμε καλύτερη τύχη...

Οι συντεχνίες αντι να αντισταθούν σ'όλα αυτά, καιγαδίζουν όχι πάνω στις προνοιες της νομοθεσίας που είναι σε βάρος των εργαζομένων, αλλά αν θα πρέπει να αυξηθούν τώρα - μετά οι εισφορές των αυτοτελώς εργαζομένων. Μπαίνουν και αυτές

ΝΑΥΤΙΛΙΑΚΟΙ

ΟΧΙ ΑΚΟΜΑ ΕΝΑΣ ΑΓΩΝΑΣ ΧΑΜΕΝΟΣ

Η απεργία των εργαζομένων στα ναυτιλιακά γραφεία η οποία προκηρύχτηκε για τις 26 του Οχτώβρη, ανασταλθηκε πριν να γίνει.

Οι εργαζόμενοι στα ναυτιλιακά γραφεία υποβάλαν αιτήματα για ανανέωση της συλλογικής τους σύμβασης για: αύξησης μισθών, μείωση του ωραρίου από 39 σε 37,5 ώρες με συνεχές ωραριο, αύξηση των αδειών, και αύξηση του ταμείου προνοίας. Αιτήματα που είναι σχεδόν τα ίδια με αυτά που ζητήσαν φετος οι εργαζόμενοι σε πολλούς άλλους κλάδους όπως τους οικοδομους, την ενδυση, τους μεταλλεργάτες και άλλους.

Κι όμως η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν αφησε τον

κλάδο να κατεβει σε αγώνα τον Μαίο - Ιουνιο που κινητοποιούνταν οι άλλοι κλάδοι, παρα μόνο απομονώσε τον αγώνα τους και ανεστηλε τα απεργιακα μέτρα δίνοντας την ευκαιρία στους εργοδοτές των ναυτιλιακών γραφείων να ξεφυγουν από το στριμωγμά και την πειση του φορτου εργασίας που είχαν την περιοδο του καλοκαιριου.

Η πειση που θα είχαν τότε θα ήταν πολύ πιο μεγάλη. Από την άλλη η συνεχής αναβολή του αγώνα των εργαζομένων τσακισε το ηθικό και την αυτοπειποιήση τους. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία με τις συνεχείς παραχωρήσεις της αφού δεκτήκε τα δυο απογευματα από τον Ιουλιο, αντι να επιμενει στο συνεχές ωραριο, οδήγησε τον αγώνα σε

αδιέξοδο.

Σήμερα παρολο που οι εργοδοτές εξακολουθούν να είναι αδιαλλακτοί στο θέμα του συνεχούς ωραριου, και επιμενουν ότι οι εργαζόμενοι πρέπει να δουλεύουν όλα τα απογευματα εκτος ένα, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ανεστειλε τα απεργιακα μέτρα γιατί δηθεν ένας αριθμος ναυτιλιακών γραφείων συμφωνησαν σε "ένα νεο πλαίσιο ωραριου". Χωρίς να συμφωνήσουν και να διευκρινίσουν τι θα προνοιει αυτο το "νεο" πλαίσιο.

Παρολα αυτά η Γενική Συνέλευση των εργαζομένων επικυρωσε την αποφαση της ηγεσίας των συντεχνιών ΠΕΟ και ΣΕΚ, να συνεχίσουν τις διαβουλεύσεις με την άλλη πλευρά και σταματήσαν τα

απεργιακα τους μετρα. Η νέα αναβολή και η πιστωση χρόνου, τους μονους που ωφελει είναι τους εργοδοτές. Αν ορισμένοι εργοδοτές παρουσιάζονται να έχουν μετακινηθεί, στην πραγματικότητα αυτος που μετακινήθηκε είναι η συνδικαλιστική ηγεσία παραχωρώντας τα δυο απογευματα.

Η απεργία έπρεπε να γίνει. Οι ναυτιλιακοί υπαλληλοι πρέπει να συνεχίσουν τον αγώνα που αρχισαν μέχρι να ικανοποιηθούν τουλάχιστον τα κυρία αιτήματα τους, όπως συνεχές ωραριο και μείωση ωρών, για όλους τους εργαζομένους στον κλάδο.

Δεν πρέπει να αφήσουν τις μανουβρες και τα κολπα των συντεχνιακών να τους σπασουν το ηθικό και στο τέλος

να πουν "άντε, ας τελειώσουμε" και να δεχτούν όλες τις παραχωρήσεις που θα κάνει η συνδικαλιστική ηγεσία. Μπορουν μέσα στις Γενικές Συνελεύσεις να δείξουν ότι υπάρχει και ο δρομος της ταξικής πάλης αν θέλουμε να κερδίζουμε. Ο δρομος της οργανώσης του αγώνα από τα κάτω και ο συνεχής έλεγχος της ηγεσίας. Ο δρομος της εργατικής αλληλεγγύης, που περνα μέσα από την δυναμική συμπαρασταση των άλλων εργαζομένων για να κάνει τα αφεντικά να ζητουν εκείνοι διαπραγματεύσεις και συμβιβασμούς και όχι εμεις.

Ποτε δεν είναι αργά για να μπει ο αγώνας των εργαζομένων στα ναυτιλιακά γραφεία σε αυτο το δρομο.

Κουλλά Αρεσση

ΕΡΓΑΤΙΚΑ ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

Προσφατά το δικαστήριο καταδίκασε εργοδότη σε εκατομμύρια προστιμία γιατί παραλείπει να παρέχει τα κατάλληλα μέτρα προστασίας με αποτέλεσμα ένας εργατής να σκοτωθεί σε ατύχημα στο χώρο δουλειάς του.

Ο αριθμός των εργατικών ατυχημάτων που γίνονται κάθε χρόνο είναι πολύ μεγάλος. Είναι άρκετοι οι εργαζόμενοι που χάνουν τη ζωή τους και πολύ περισσότεροι αυτοί που μένουν αναπηρικοί, χάνοντας χέρια ή πόδια, ορασή ή ακοή, ή υποφέρουν με χρονικές παθήσεις για όλη τους τη ζωή.

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΟΡΟΪΔΕΥΕΙ

Το υπουργείο εργασίας οργανώνει κάθε χρόνο "βδομάδα ασφαλείας και υγείας", βγαζόντας αφίσες και αναλαμβάνοντας εκστρατεία διαφήμισης. Αν δει όμως κάποιος τις αφίσες και τις ανακινώσεις, θα καταλάβει ότι αυτό που προσπαθούν να κάνουν, είναι να ριξουν την ευθύνη για τα ατυχήματα στους εργατές που δύνανταν όταν εργαζόνταν είναι απροσεκτικοί. Έτσι προκαλούν οι ίδιοι τα ατυχήματα.

Η επιτροπή ασφαλείας της Τσιμεντοποιίας Βασιλικού ενοχοποιεί τις "δέκα εντολές της ασφαλείας", σε γελοιογραφίες με πρωταγωνιστές τους εργατές. Σε όλες τις "γελοιογραφίες" ο εργατής κατηγορείται σαν ο μοναδικός υπεύθυνος για τον τραυματισμό του σε ατυχήματα. Σε μια μάλιστα εννοεί στους εργατές ότι η ασφαλεία τους εξαρτάται μόνο από εκείνους. Το τσιμεντοποιείο Βασιλικού είναι μίας από τις πιο γνωστές "δολοφονικές" επιχειρήσεις του ελληνοκυπριακού κεφαλαίου. Στο παρελθόν έγιναν πολλές εργατικές κινητοποιήσεις εναντίον στην διεύθυνση για την εγκληματική της αμέλεια στη λήψη μέτρων ασφαλείας που είχε σαν αποτέλεσμα τουλάχιστον τεσσερις εργατές μέχρι τώρα να χάσουν τη ζωή τους και πολλοί να τραυματιστούν. Η μεγάλη απεργία που έγινε περυσί ξεκίνησε από την αδίκη απόλυση επιστάτη που προσπαθούσαν να του φορτώσουν ένα ατύχημα. Οι "δέκα εντολές" της διεύθυνσης σήμερα έρχονται να προσθέσουν στο νόνο, τη προσβολή και την αναιδία.

Οι εργατές σε τίποτα δεν έχουν να κατηγορηθούν. Οι μοναδικοί υπεύθυνοι για τα ατυχήματα είναι οι εργοδότες και η ασταμάτητη μανία τους για να πετύχουν κέρδη.

Η εντατικοποίηση των ρυθμών δουλειάς για αύξηση της παραγωγής και των κερδών πιέζει τους εργατές και γίνεται αιτία για ατυχήματα. Πολλά μέτρα ασφαλείας δεν εφαρμόζονται από τους εργοδότες για να μην ξοδεύουν κάποια λεφτά ή για να μην καθυστερήσει η παραγωγή. Πιέζουν τους εργατές και πολλές

φορές με απειλές τους αναγκάζουν να δουλεύουν υπερωρίες. Η κουραση όμως φέρνει πολλά ατυχήματα. Το ίδιο γίνεται και όταν χρησιμοποιούν ανειδίκευτους εργατές σε εξειδικευμένες δουλειές ή για να χειρίζονται μηχανές για να μην πληρώνουν ειδικευμένους. Η ζωή και η υγεία των εργαζομένων δεν έχει καμία σημασία για τους εργοδότες, φτάνει να τρέχουν τα κέρδη. Στο κάτω κάτω τι είναι αν πληρώσουν και καμία εκατοστή λίρες πρόστιμο αν σκοτωθεί κανένας εργατής αφού θα έχουν βγάλει κάμποσες χιλιάδες κέρδη προηγουμένα.

Πολλές είναι οι περιπτώσεις που εργατές επαθεί ηλεκτροπληξία διορθώνοντας μια εγκατάσταση, χωρίς να είναι οι ειδικοί τους. Οι φορητά γαζιές, οι ταξιδιές που πιέζονται για πιο πολλά δρομολόγια για μεγαλύτερο μεροκάματο, είναι πολύ συχνά θύματα δυστυχημάτων.

Πολλά επαγγέλματα καταδικάζουν τους εργατές σε χρονικές παθήσεις που προκαλούνται από τις ασχημες συνθήκες δουλειάς και σε αργό θάνατο. Οι εργατές στα μεταλλεία, στα εργοστάσια αμιαντοσωλήνων, οι εργατές της ΑΗΚ κινδυνεύουν να παθουν πνευμονοκονίαση ή φυματίωση και πολλοί από αυτούς πεθάναν από τέτοιες αρρώστιες. Οι θάνατοι από καρκίνο θερίζουν σόους εργαστών για χρόνια στα μεταλλεία, στα τσιμεντοποιεία, σε τυπογραφία. Εργατές της ΑΗΚ στη Μονή έχουν χάσει μερικοί πρόσφατο την ακοή τους και υπερχείλοσαν το περιστατικό εργατή που προσβλήθηκε από πνευμονοκονίαση.

Η μανία των εργοδοτών να κέρδη δεν προκαλεί ατυχήματα μόνο στους εργατές που εργαζόνταν στις βιομηχανίες χωρίς κατάλληλα μέτρα προστασίας αλλά πολλές φορές δηλητηριάζει και ολόκληρες περιοχές

που βρίσκονται κοντά στο εργοστάσιο. Ο κόσμος που ζει στις κοινοτήτες γύρω από το Βασιλικό έχει στατιστικά μεγάλους αριθμούς αίμων που πεθαίνουν από καρκίνο. Είναι επίσης γνωστές οι περιπτώσεις του εργοστασίου μπαταριών Ντέξελ και του βαφείου Rainbow που μολύνουν την ατμόσφαιρα και τη γη γύρω από αυτά.

ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ

Οι εργοδότες δεν προκειται να παρουν μετρα ασφαλείας από μόνοι τους. Δεν έχουν καμία ορέξη να πληρώσουν τίποτα παραπάνω από ότι είναι απολυτα αναγκαίο για να βγαίνει γρηγορα και με μικρο κόστος η παραγωγή. Μοι αν αναγκαστούν από τους ίδιους τους εργαζομενους θα το κανουν. Πρέπει να κινητοποιουμεσθε καθε φορα που εμφανιζεται εστω και το παραμικρο προβλημα. Να αρνουμαστε να κανουμε μια δουλεια αν δεν ανηκει στην ειδικοτητα μας ή αν δεν είναι απολυτα ασφαλης και να καλουμε αμεσως την συντεχνια. Ακομα οταν ανανεωνουμε τις συμβασεις να μην δεχομαστε να κλεισουμε συμφωνια αν δεν εχουν λυθει προηγουμενα τα χυρον προβλημα ασφαλειας στους χυρους δουλειας που υπαρχουν. Να ζητησουμε μεγαλυτερα επιδοματα και αποζημιωσεις, αν και τιποτα δεν μας αποζημιωνει για την ζωη ή την υγεια μας. Ουτε πρεπει ποτε να δεχτομε την ελλειψη μετρων ασφαλειας επειδη ο εργοδοτης δινει μεγαλυτερα επιδοματα ή αποζημιωσεις.

Γιολα Χ"Χαραλαμπος

ΑΠΕΡΓΙΑ ΣΤΗ ΝΑΑΦΙ

ΚΡΑΤΑΜΕ ΜΟΝΟ ΟΤΙ ΥΠΕΡΑΣΠΙΖΟΜΑΣΤΕ

Οι αρχές των βρετανικών βάσεων αρνούνται να ανανεώσουν την συλλογική σύμβαση των εργαζομένων στην ΝΑΑΦΙ και προκλητικά αρνούνται δικαιώματα και αλλάζουν αυθαίρετα τους όρους εργασίας. Αρνούνται να καταβάλουν την τμηματική αναπροσαρμογή και να μεταφέρουν τους εργαζομένους με λεωφορία στο χώρο δουλειάς όπως γίνονταν μέχρι σήμερα. Η ΝΑΑΦΙ προγραμματίζει να απολυσει όλους τους εργαζομένους και να προσλάβει στην θέση τους γυναικείες στρατιωτικές. Ηδη αρκετές βρετανίδες έχουν κληθεί για προσωπικές συνεντεύξεις.

Αυτή η αδιαλλαχτική και σκληρή πολιτική των βρετανικών αρχών εναντίον στους εργαζομένους αρχίσαμε τις απολύσεις των εργαζομένων στα δημοσία έργα των βάσεων. Αφού καταφέρε και πέρασε τις απολύσεις των εργαζομένων χωρίς καμία ουσιαστική αντίδραση από τις συντεχνίες, τώρα προχωρά με τους εργαζομένους στην ΝΑΑΦΙ. Οι συντεχνίες τότε δεν κινητοποιήσαν τους άλλους εργαζομένους στις βάσεις, ούτε στην ΝΑΑΦΙ, αφήσαν τον αγώνα απομονωμένο και τη μάχη εκείνη να χαθεί. Σήμερα ήρθε η σειρά των εργαζομένων στην ΝΑΑΦΙ.

Όσο δεν υπάρχει από την μεριά των συντεχνιών μια συντονισμένη απάντηση στις επιθέσεις των εργοδοτών, οι βρετανικές αρχές θα καταφέρουν να περουν τις απολύσεις και τα μετρα τους εναντίον στους εργαζομένους. Οι ηγεσίες των συντεχνιών ενώ μιλουν για αντίσταση και αγώνα, δινουν πισωψη χρονου στις αρχες. Χρειάζεται αμεσα να κατεβουν σε απεργια διαρκειας ολων των των εργαζομενων στις βασεις και στην ΝΑΑΦΙ. Αυτό μόνο μπορεί να ανατρεψει τις απολύσεις, να κρατήσει την ΑΤΑ και τα άλλα κεκτημένα των εργαζομένων στην ΝΑΑΦΙ και στις Βασεις. Το κόστος από τα απεργιακά μετρα πρέπει να είναι αρκετά μεγάλο για την εργοδοσία ώστε να κάνει ασμύφορη την επιβολή των αυθαιρέτων και απολύσεων της εργοδοσίας. Γι'αυτό ολοι οι εργαζομενοι στη ΝΑΑΦΙ και στις Βασεις πρέπει να μπουν στον αγωνα, γιατί αυριο θα ερθει η δικη τους η σειρα. Πρεπει ακομα να ζητησουν την συμπαρασταση ολων των εργαζομενων που τροφοδοτουν τις βασεις με πετρελαια τροφια και πρωτες υλες. Οι εργαζομενοι στις βασεις και την ΝΑΑΦΙ να πεισουν να πεσουν τις συντεχνιες τους για να οργανωσουν και να προτεινουν τον αγωνα τους. Αν η ηγεσια των συντεχνιων δειξει απροθυμια να το κανει, τοτε πρεπει να παρουν οι ιδιοι την πρωτοβολια και να ερθουν σε επαφη με αλλους κλαδους για να οργανωσουν την απεργια. Σε μια εποχη που οι επιθεσεις των εργοδοτων διαδεχονται η μια την αλλη, ο καθε εργαζομενος πρεπει να συμπαρασταθει στις απηργους της ΝΑΑΦΙ γιατί αυριο θα είναι η δικη του σειρα. Η μονη πραγματικη απαντηση στις επιθεσεις των αφεντικων είναι η ενοτητα και πιαλη των εργατων.

N. A.

Οι εργαζομένοι στις Βασεις σε παλιότερη κινητοποίηση τους

CYPRUS COLLEGE

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΠΙΣΩ ΟΣΑ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΟΙ ΦΟΙΤΗΤΕΣ

Πέρσι οι φοιτητές του Cyprus College καταφέραν με τις κινητοποιήσεις τους να τροποποιήσουν το αναχρονιστικό καταστατικό του κολλεγίου, που καθιέρωνε το πλειοψηφικό σύστημα, και να καταργήσουν την επιβεβλημένη από τη διεύθυνση λογοκρισία των οποιονδήποτε ανακοινώσεων που ήθελαν να αναρτίσουν στις πνακίδες του κολλεγίου.

Φετος ολα αυτα κινδυνευουν να χαθουν. Αυτο δειχνει η παρουσια των δηθεν "ανεξαρτητων" φοιτητων που ζητησαν απο την υπευθυνη των φοιτητικων θεματων, που εργοδοτητα απο τη διευθυνση,

να αναλαβει τον ελεγχο διεξαγωγης της Γενικης Συνθευσης που εγινε στο τελος του Οχτωβριου. Αυτο αποδεικνυει η προσπαθεια τους για μαζεμα υπογραφων με αιτημα την απαγορευση της λειτουργιας των φοιτητικων οργανωσεων μεσα στο κολλεγιο. Η διεύθυνση με το δικαιολογητικό ότι "αυτή είναι η πολιτική του κολλεγίου" επέβαλε πάλι φετος εστειλικά τη λογοκρισία στις ανακοινώσεις, έστειλε μάλιστα και σχετική επιστολή στους πολιτικούς νεολαίες, για να ανακινώσουν αυτή την μεσαιωνική της απόφαση.

Η διεύθυνση του κολλεγίου θέλει να επιβάλει πάλι τον διεθυντικό συνδικαλισμό, που μόνο τα δικα συμφεροντα μπορεί να εξυπηρετησει. Φοβαται οτι αν ξανακινητοποιηθουν οι φοιτητες θα κερδισουν πολυ

περισσοτερα απ' οτι περσι. Δεν πρεπει να την αφησουν να πραγματοποιησει αυτα της τα σχεδια.

Τα προβλήματα στο Cyprus College είναι αμετρήτα, και μόνο οι κινητοποιήσεις και η πιαλη των φοιτητων μπορουν να τα λυσουν.

Το φοιτητικό κίνημα στο Cyprus College θα πρέπει να παλεύει για:

Αναγνώριση του πτυχίου από την κυβέρνηση.

Να σταματήσει η διεύθυνση να αυξάνει όσο θέλει και οποτε θέλει τα διδάκτρα.

Μειωση των ωρων διδασκαλιας των καθηγητων, και προσληψη περισσοτερων. Και τετοιο δεν θα ελαφρωσει μονο το δηβαρυκρωτωμενο προγραμμα των καθηγητων, αλλα θα τους δωσει την ευχερεια να βοηθησουν

τους φοιτητες ακομα πιο αποτελεσματικα.

Να μην ακυρωνονται μαθηματα με το δικαιολογητικο οτι δεν τα παρακολουθουν αρκετοι φοιτητες.

Να σχηματιζονται περισσοτερα και ολογαριθμα τμηματα. Το περασμενο 4μηνο το μαθημα της Ιστοριας της Κυπρου το παρακολουθησαν περισσοτεροι απο 80 φοιτητες. Η διευθυνση ομως δεν δημιουργησε περισσοτερα τμηματα για να γινει ευκολοτερη και αποδοτικοτερη η παρακολουθηση. Κατι τετοιο θα σημαινε προσληψη και αλλων καθηγητων, αρα μειωση του κερδους.

Καταργηση της απαγορευσης κυκλοφοριας στο οικοτροφείο μετά τις 10.00 το βραδυ. Οσοι φοιτητες τολμησουν εστω να επισκεφτουν

καποιο φιλο τους μετα τις 10.00 απειλουνται με αποβολη.

Καταργηση της "αξιολογησης" - καρφωμα των καθηγητων απο τους φοιτητες.

Απαλλαγη απο τον στρατο και τις εφεδρειες για οσο διαστημα διαρκουν οι σπουδες.

Οι ντοπι, οι ξενοι φοιτητες και οι καθηγητες δεν εχουν τιποτε να χωρησουν μεταξυ τους. Αντιθετα εχουν να κερδισουν πολλα αν παλεψουν μαζι για το κτισιο ενος μαζικου, ανεξαρτητου απο την διευθυνση, δημοκρατικου και διεκδικητικου κινηματος οχι μονο για αυτα που γινονται εκλογες αλλα και για ολοκληρη τη χρονια.

Μαρια Ρωσιδου

ΕΓΙΝΕ ΜΕ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΟ ΤΡΙΗΜΕΡΟ "ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ" '92

«Εργατική Δημοκρατία»

Η εφημερίδα που παλεύει για:

Επανάσταση

Και όχι ρεφορμισμό. Για την ανατροπή του αστικού κράτους και του καπιταλισμού από την ίδια την εργατική τάξη, και όχι για την μεταρρύθμιση, διαχείριση και «επιδιόρθωση» του μέσα από την Βουλή.

Εργατική Δημοκρατία

Και όχι κρατικό καπιταλισμό. Για τον έλεγχο της παραγωγής και ολοκλήρης της κοινωνίας από την άμεση δημοκρατία των ιδίων των εργατών. Ο σοσιαλισμός είναι η κοινωνία της ελευθερίας, της καταργήσης των διακρίσεων και της καταπίεσης εναντίον στις γυναίκες και τις κοινωνικές μειοψηφίες όπως οι ομοφυλοφιλοί. Οι επαναστάτες παλεύουν από τώρα στο πλευρό αυτών των μειοψηφιών υποστηρίζοντας τα δικαιώματά τους.

Οι κοινωνίες της ανατολικής Ευρώπης, της Ρωσίας μετά την σταλινική επανάσταση, και της Κίνας που ονομάζονται «επαρχιακο σοσιαλισμός» ούτε είχαν ούτε έχουν καμία σχέση με τον σοσιαλισμό και την εργατική εξουσία. Είναι παραλλαγές του καπιταλισμού, δικτατορίες πάνω στην εργατική τάξη από μια συλλογική γραφειοκρατική καπιταλιστική αρχούσα τάξη.

Διεθνισμός

Και όχι εθνικισμό και πατριωτισμό.

Παλεύουμε για την αλληλεγγύη και ενότητα όλων των εργατών ανεξαρτήτως και πέρα από την εθνικότητα και τα σύνορα. Για την διασπασή από τους καπιταλιστές του «δικού μας» έθνους και την πάλη εναντίον σε όλους τους καπιταλιστές. Σαν ε/κ διεθνιστές υποστηρίζουμε το δικαίωμα αυτοδιαθέσης των τ/κ εναντίον στην «δική μας» την ε/κ αρχούσα τάξη, που τους το αρνείται, επειδή εναντίον στα δικά τους σχέδια και επιθετικότητα στρέφεται κυρία ο εργατικός διεθνισμός μας.

Παλεύουμε εναντίον στον ρατσισμό και τους διωγμούς των ξένων εργατών.

Σε αλληλεγγύη με τους καταπιεσμένους λαούς της Μ.Ανατολής παλεύουμε για να κλείσουν οι ιμπεριαλιστικές βάσεις και οι κατασκοπευτικοί σταθμοί.

Επανάστατική οργάνωση

της εργατικής τάξης. Για να μετατραπεί η κρίση του καπιταλισμού και οι εξεγέρσεις των μαζών των εργατών με επιτυχία σε καταληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη χρειάζεται η οργάνωση της επαναστατικής πρωτοπορείας τους σε επαναστατικό κομμα.

Εφημερίδα της Ομάδας «Εργατική Δημοκρατία» οδός Αρχιεπίσκοπου Μακαρίου Γ' 92 Καίμακλι.

☎ Τ.Κ. 7280, Λευκωσία ☎ 02-349770

Υπευθυνός για το νομό Ντίνος Αγιομαμίτης

Δεκάδες αγωνιστές της αριστερας πήραν μέρος στο τριήμερο "ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ" '92 που οργανώσε η Εργατική Δημοκρατία. Σχεδόν 70 άτομα περάσαν συνολικά από τον χώρο του τριημέρου ενώ πουλήθηκαν πάνω από 110 κάρτες συμμετοχής. Οι συζητήσεις είχαν μια συμμετοχή από 30 μέχρι 40 άτομα η κάθε μια με εξαίρεση την αντιπολεμική εκδήλωση με την οποία εκλείσε το τριήμερο που ξεπερασε τα σαράντα άτομα. Οι παρεμβάσεις από το ακροατήριο σε όλες τις συζητήσεις εφταναν τις δεκά με δεκαπεντέ.

Η ζωντανία των συζητήσεων ήταν φανταστική. Ιδιαίτερα στις συζητήσεις αντιπαραθέσης όπου υπήρχαν και εισηγητές από το ΑΚΕΛ και την ΕΔΟΝ, όπως ήταν το κυπριακό, οι προοπτικές της αριστερας και η εκπαίδευση στο καπιταλισμό. Η συζήτηση για τις προοπτικές της αριστερας όπου μπηκε το θέμα, αν θέλουμε να δούμε το μέλλον της αριστερας για να δούμε το μέλλον της; Στο παρελθόν της Σοσιαλδημοκρατίας υπαρχει η μεγάλη προδοσία της εργατικής τάξης όταν υποστήριξε τις πολεμικές δαπάνες και το ξεσπάσμα του πρώτου παγκοσμίου πολέμου. Το παρελθόν των κομμουνιστικών κομμάτων κυριαρχείται από τον σταλινισμό και την άνευ ορών υποστήριξη κάθε ενεργείας της πρώην ΕΣΣΔ στο όνομα κάποιου υπάρχοντος σοσιαλισμού. Αντίθετα στο παρελθόν της επαναστατικής αριστερας, ανηκει από παλιά η μάχη εναντίον στο Σταλινισμό και τουλάχιστο για την τάση στην οποία ανηκει η Εργατική Δημοκρατία, και η καταγγελία του καθεστώτος της ΕΣΣΔ σαν μη σοσιαλιστικού και σαν κρατικού καπιταλισμού. Παρα το μικρό της μεγέθος η επαναστατική αριστερα είναι σήμερα η μονή ελπίδα για την εργατική τάξη.

Η αναγκαιότητα της επαναστατικής αριστερας βγήκε και στη συζήτηση για το πως μπορούν να κερδίσουν οι εργατικοί αγώνες όπου η παραδοσιακή αριστερα ακολουθα πολιτική ταξικής συνεργασίας θυσιαζοντας τα συμφεροντα της εργατικής τάξης. Βγήκε και στη συζήτηση για την φασιστική απειλή όπου φάνηκε ότι είναι η μονή δυναμική που βλέπει την ανάγκη να κτυπηθεί το φίδι του φασισμού πριν ξεπουλάσει από το αυγό του.

Μεγάλη συμμετοχή και ενδιαφέρον παρουσίασαν και τα θέματα για την καταπίεση των γυναικών και των ομοφυλοφίλων. Συζητήσεις που στραφηκαν γυρο από το ταξικό χαρακτήρα του προβλήματος και την ανάγκη για μια ταξική απάντηση σε

αυτά.

Οι συζητήσεις για την κρίση του κρατικού καπιταλισμού στραφηκαν κυρίως στο πως χάθηκε η επανάσταση στην Ρωσία και πως την θέση του εργατικού κράτους την πήρε ένα καθεστώς που δεν είχε καμία σχέση με σοσιαλισμό, οτι ήταν μια παραλλαγή του καπιταλισμού, ένας κρατικός καπιταλισμός. Γυρο από το τι ήταν η Περεστρο_κα, αν αυτή εφερε την κρίση - το αναπόδο και αν πρέπει κανείς να λυπάται και να νοιώθει ηττοπαθεια για την διάλυση της ΕΣΣΔ και του ΚΚΣΕ - να νοιώθει αυτοπεποίθηση τώρα που εκφυγε από τη μέση ο μονολιθός του σταλινισμού.

Ιδιαίτερο ενδιαφέρον είχε η εισηγήση για την κρίση στα Βαλκάνια το Μακεδονικό και την Εργατική Τάξη που έγινε από τον συντροφο Πανο Γκαγκανα της Οργανώσεως Σοσιαλιστική Επανάσταση, της αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα. Ήταν μια συζήτηση που έδωσε την ευκαιρία σε πολλούς αγωνιστές της αριστερας να ακουσουν από πρώτο χέρι για την πολεμοκαπείλη πολιτική της ελληνικής κυβέρνησης στα Βαλκάνια που αρνείται την υπαρχή της Μακεδονικής εθνότητας. Ο συντροφος Π. Γκαγκανας είναι ένας από τους 5 της ΟΣΕ που διωκονται για την εκδοχή και κυκλοφορία της παφλεττας "Η κρίση στα Βαλκάνια, το Μακεδονικό και η Εργατική Τάξη".

Ενδιαφέρον και μεγάλη συμμετοχή είχε και η συζήτηση για την Τουρκική Αριστερα. Την εισηγήση εκανε ο συντροφος Αλι Σαφετ της αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στη Τουρκία, της Sosyalist Isci.

Όπως εξήγησε ο συντροφος, η τουρκική αριστερα σήμερα κρινεται από την στάση της στο Κουρδικό που είναι το πρώτο πρόβλημα που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη στη Τουρκία και οτι πρέπει να υποστηρίξει άνευ ορών το Κουρδικό κίνημα. Στο Κυπριακό το συνολο σχεδόν της τουρκικής αριστερας καταδικασε την εισβολή αν και μόνο κομμάτια της εξωκοινοβουλευτικής αριστερας ζητουν την άμεση αποχώρηση του τουρκικού στρατού από τη Κύπρο και υποστηρίζουν τα δικαιώματα των προσφύγων.

Το αποκορυφωμα του τριημέρου ήταν η διεθνιστική αντιπολεμική εκδήλωση όπου επαναστάτες διεθνιστές από την Ελλάδα, την Τουρκία, και τη νοτιο Κύπρο είχαν την ευκαιρία να δείξουν πως μπορούν οι επαναστάτες εχθρικών σχεδόν καταστάσεων να είναι ενωμένοι και να παλεύουν μαζί εναντίον στο πολέμο. Ο συντροφος από την Τουρκία τονισε τον αντιδραστικό, επιθετικό, και επεκτατικό χαρακτήρα της δικής του αρχούσας τάξης ενώ ο συντροφος από την Ελλάδα τονισε τον αντιδραστικό και επιθετικό χαρακτήρα της δικής του αρχούσας τάξης. Εμεις εδώ τονισαμε την επιθετική πολιτική που ακολουθήσε όλα τα προηγούμενα χρόνια η ελληνοκυπριακή αρχούσα τάξη σε βάρος των τουρκοκυπρίων με την υποστήριξη της "αδελφής" ελληνικής αστικής τάξης. Αυτός ήταν ο καλύτερος τρόπος για να καταλαβεί κανείς πως τα διεθνιστικά καθήκοντα των επαναστατών διαφέρουν από το σε ποιο έθνος

ανηκουν και οτι δεν πρέπει να λεμε τα ίδια για να εμιαστε διεθνιστές.

Αν εμεις οι ελληνοκυπριοι και ελληνες επαναστάτες μιλώντας σε ελληνικό ακροατήριο συγκεντρωμασταν στην αντιδραστικότητα της Τουρκικής αρχούσας τάξης και των τουρκικών στρατοκρατών δεν θα καναμε παρα οτι κανει ο Χρυσόστομος, ο Κυπριανού και το υπολοιπο εθνικιστικό, απορριπτικό μετωπο, και δεν θα εχχαμε καμία πιθανότητα να δείξουμε στους ελληνοκυπριους εργατες οτι η δική μας αρχούσα τάξη είναι το λιγότερο εξίσου υπεύθυνη για τους πολέμους και τις καταστροφές που περασαν. Όπως δεν θα εχχαμε καμία πιθανότητα να κτισουμε την φιλία και την εμπιστοσύνη με τους εργαζομένους της Τουρκίας και της βορειας Κύπρου. Καλύτερο κλεισμο για ένα τριήμερο Επανάστατικού Μαρξισμού που γινονταν στη Λευκωσία λιγα μονο μετρα μακριά από πεδία των μαχων των πολεμων του '63, '64, '74 όπου ελληνες, τουρκοι, ελληνοκυπριοι και τουρκοκυπριοι εργατες αλληλοσφαζονταν δεν θα μπορούσε να γίνει.

Η επιτυχία του τριημέρου με τις 12 συζητήσεις του έδωσε και μια απάντηση σε όλους εκείνους που λενε οτι οι πολιτικές συζητήσεις, για τον Μαρξισμό και τα άλλα προβλήματα της αριστερας δεν τραβανε πια. Όταν προκειται για ζωντανες πολιτικές συζητήσεις που σπριζονται στην μεγάλη παραδοσή του εργατικού κινήματος και του επαναστατικού Μαρξισμού, τραβανε.

Ο "Επανάστατικός Μαρξισμός" '93 μπορεί και πρέπει να είναι ακόμα καλύτερος.

Συζητήσεις της Εργατικής Δημοκρατίας

- 4 Νοβρη
Οι Αλλαγες στην Εργατική Τάξη
- 11 Νοβρη
Οι απεργίες στην Αγγλία
- 18 Νοβρη
Το Πολυτεχνείο δεν ήταν Γιορτή
- 25 Νοβρη
Η Τακτική του Ενιαίου Μετώπου
Όλες οι συζητήσεις αρχίζουν στις 8 μμ, και γίνονται στο θεατρικό της πρώην Λαϊκής Σκηνής, στο Καίμακλι.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

Με θέματα για

- Το απεργιακό κίνημα στην Ελλάδα
- Μαρξισμός και Ιστορία
- Οι αλλαγες στην Εργατική Τάξη
- Οι ΗΠΑ μετά το Λος Αντζελες
- Χίλη '73: Το τραγικό τέλος του κοινοβουλευτικού δρόμου
- Εγκελς: η Διαλεκτική της Φύσης

**ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΖΗΤΗΣΗ
ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΓΙΟΡΤΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 18 ΝΟΒΡΗ, ΩΡΑ 7:30
ΠΡΩΗΝ ΛΑΙΚΗ ΣΚΗΝΗ ΚΑΙΜΑΚΛΙ**

ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΜΙΑ ΠΡΟΔΟΣΙΑ ΠΟΥ ΚΡΑΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΜΕΡΕΣ ΜΑΣ

Ο θάνατος στις 8 Οκτωβρη του ηγετη του Γερμανικού Σοσιαλδημοκρατικού Κομματος (SPD) Βίλλι Μπραντ θεωρήθηκε από τους αστούς πολιτικούς σαν ευκαιρία για παχια λογία και συναίσθημα. Ήταν χαρακτηριστικές δηλώσεις όπως: «Έταξε τον εαυτο του στην ειρηνή τη δημοκρατία και την υποθεση της υφεσης» (πρωθυπουργός Ισπανίας), και «Ορθα ο κοσμος τον αποκαλεσε 'μεγαλο δημοκρατη'» (Γκορμπάτσωφ).

Το ίδιο το ΑΚΕΛ μίλησε για «μεγάλη απώλεια για ολη την δημοκρατική ανθρωπότητα». Και όμως ο Μπραντ ήταν ένας κλασικός σοσιαλδημοκρατης πολιτικός, βγαλμένος κατευθειαν μεσα απο την παραδοση του ψυχρου πολεμου. Αμεσως μετα τον Β' Παγκοσμιο Πολεμο ανηκε στην δεξιά πτερυγα του SPD που πιεζε για την ανοιχτή αποδοχή του καπιταλισμου απο το SPD και για την συμμετοχή της Γερμανίας στο ΝΑΤΟ. Σαν δημαρχος του Δυτικού Βερολίνου επαιξε σημαντικό ρολο στην ψυχροπολεμική υστέρια κατα την διχοτομηση της πολης. Ήταν ο ηγετης του SPD όταν στην διάρκεια της συγκυβερνησης με τη Χριστιανοδημοκρατία μπήκαν σε ενεργεια νομοι που καταργουσαν δημοκρατικά δικαιωματα επειδή η χώρα βρισκονταν σε περιοδο «ταραχων». Τελος το 1972 όταν κυβερνουσε μονη της η σοσιαλδημοκρατία ο Μπραντ εισήγαγε τον περιβοητο νομο *Berufsverbot*, που στέρησε σε χιλιάδες αριστερους, σε ολους τους κομμουνιστες, το δικαίωμα να δουλευουν σαν δημοσιοι υπαλληλοι. Ποια σχεση αληθεια εχουν με δημοκρατία όλα αυτά;

Για χρονια μετα την ιδρυση τους τα Κομμουνιστικά Κομματα δεν εχαν κανενα προβλημα να τα λενε εξω απο τα δοντια για σοσιαλδημοκρατες πολιτικούς σαν τον Β. Μπραντ, για τα κομματα τους, και την διεθνη οργανωση τους, την Δευτερη Διεθνη. Τους χαρακτηριζαν «σοσιαλπροδοτες», και «σωσιαλσωβινιστες»: Σοσιαλιστες στα λογια, προδοτες της εργατικής ταξης και σωβινιστες στην πράξη.

4η ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1914

Τα ίδια τα Κομμουνιστικά Κομματα, και η Τριτη Διεθνης στην οποία ανηκαν, προερχονται απο διασπαση της Δευτερης Διεθνης, που ξεκίνησε με ενα απο τα σημαντικότερα ιστορικά γεγονοτα του 20ου αιωνα: Την 4η Αυγουστου 1914, οι βουλευτες της Γερμανικής Σοσιαλδημοκρατίας ψηφισαν υπερ των πολεμικών πιστώσεων στην Βουλη, υποστηριζοντας έτσι τον γερμανικο μιλιταρισμο και την εισοδο της Γερμανίας στον Πρωτο Παγκοσμιο Πολεμο.

Ήταν μια προδοσία που σημάδεψε την ιστορία της ανθρωπότητας μεχρι τις μερες μας. Σήμερα που τα μεγαλα αριστερα κομματα όλων των ειδων δεν εχουν προβλημα να υποστηρίζουν τον μιλιταρισμο των κυβερνησεων τους, είναι δυσκόλο να περιγράψει κανεις την γενική εκπλήξη που προκάλεσε τότε αυτο το γεγονός. Ακομα και ενας τόσο διορατικός πολιτικός σαν τον Λενιν, όταν είδε την σχετική ειδηση στην εφημερίδα του SPD, θεωρησε ότι η εφημερίδα είχε τυπωθεί απο τις γερμανικές μυστικές υπηρεσίες με σκοπο να προκαλεσει συγχύση.

Δυστυχώς δεν ήταν κόλοπο των μυστικών υπηρεσιων, αλλά η στιγμή της αληθείας για την Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία, και για τα περισσότερα κομματα της Δευτερης Διεθνης που η ηγεσία τους ακολουθησε το παραδειγμα της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας. Εστειλε τους εργατες, τα συμφεροντα των οποίων

υποτίθεται ότι αντιπροσωπευε, να αλληλοσφαιγουν με τα αδελφια τους των άλλων χωρων, στον πιο βαρβαρο, πιο αδικο και ιμπεριαλιστικο, πιο πολυνεκρο πολεμο που είχε γνωρίσει ως τότε η ανθρωπότητα.

2η ΔΙΕΘΝΗΣ

Για να μπορεσουμε να καταλάβουμε την εκπλήξη που προκάλεσαν αλλά και την κοσμοϊστορική σημασία αυτών των εξελίξεων, πρέπει να πουμε λίγα πράγματα για την Δευτερη Διεθνη και ειδικότερα το γερμανικο σοσιαλδημοκρατικο κομμα.

Η Δευτερη Διεθνης, όταν ιδρύθηκε στις 14 Ιουλη 1889, αυτοανακηρύχθηκε ο κληρονομος της παραδοσης της πρώτης διεθνους εργατικής οργανωσης, της Διεθνους Ενωσης Εργατων (1864-1872) στην οποία ο ίδιος ο Μαρξ επαιξε ηγετικό ρολο. Στο ιδρυτικό της συνεδριο στο Παρισι πίσω απο το βημα των ομιλητών φιγουραριζε με χρυσα γραμματα η προταση με την οποία τελειώνει το Κομμουνιστικο Μανιφεστο: «Εργατες Όλων των Χωρων Ενωθείτε», το σύνθημα που οι περισσότεροι τους θα τσαλαπούσαν 25 χρονια αργότερα, το 1914.

Τα κομματα-μελη της Δευτερης Διεθνους ονομαζονταν «Σοσιαλδημοκρατικά Κομματα». Ήταν τα κομματα που κυριαρχησαν στο εργατικό κίνημα μεχρι την εποχή του Πρωτου Παγκοσμίου Πολεμου. Σε αυτά ανηκε και το Ρωσικο Σοσιαλδημοκρατικο Κομμα, που ημια απο τις δύο πτερυγες του, οι μπολσεβίκοι, θα καθοδηγούσαν την πρώτη πετυχημένη εργατική επανάσταση εκτος απο την βραχυβία Κομμουνία του Παρισιου.

Ο «στυλοβατης» της Δευτερης Διεθνους, το υποδειγμα για ολους τους άλλους, ήταν το Γερμανικο κομμα, το SPD. Η αιγλή του μεσα στο διεθνες εργατικό κίνημα μπορεί να συγκριθεί μονο με αυτη που το Κομμουνιστικο Κομμα της ΕΣΣΔ αποκτησε αργότερα.

Το SPD ιδρύθηκε το 1875, με την υποστήριξη του Μαρξ και του Έγκελς. Για δώδεκα χρονια, απο το 1878 ως το 1890, το κομμα ήταν παρανομο. Το πρώτο συνεδριο του στην εξορία, το 1880, αποφασισε ομοφώνως να διαγραφεί απο το προγραμμα του την φράση «με κάθε νομιμο μεσο».

Το 1912 το κομμα, που τώρα μπορούσε να παρει μέρος στις εκλογες, επαιρνε τεσσερα και ενα τεταρτο εκατομμυρια ψηφους, το 34%! Το 1914 είχε πάνω απο ενα εκατομμυριο μελη. Ο Καουτσκι, ενα απο τα ηγετικά του μελη, θεωρουσαν απο ολους ο μεγαλύτερος θεωρητικός της εργατικής επανάστασης, ο «παπας του Μαρξισμού».

Μεγάλα μαρξιστικά σοσιαλδημοκρατικά κομματα δημιουργήθηκαν και ριζωσαν σε χωρες όπως η Γαλλία, η Ιταλία, η Αυστροουγγρική αυτοκρατορία, στις Σκανδιναβικές χωρες, στα Βαλκανια. Λιγοτερο δυνατά, αλλά σημαντικά σοσιαλδημοκρατικά κομματα και κινήματα ξεφυτρωναν παντου, απο την Βρετανία και την Χίλη, ως την Ισπανία, την Ελβετία και τη Ουρουγουάη, όλα τους μελη της Δευτερης Διεθνης, και, τουλαχιστον στα λογια, αφοσιωμένα στην επαναστατική σοσιαλιστική αλλαγή της κοινωνίας και την αδιαλλακτη αντίθεση στην «εθνική ενότητα», τον πατριωτισμο και τον πολεμο. Ήταν οργανώσεις και κομματα που εμοιαζαν να βρισκονται μιλια αριστερότερα απο το σημερινο επίσημο αριστερο κίνημα.

Όμως άλλο τα λογια, και άλλο οι πράξεις μπροστα σε μια κρίση. Και οι μεγαλύτερες κρίσεις και δοκιμασίες μπροστα στις οποίες μπορεί να βρεθεί ενα εργατικό κομμα είναι η επανάσταση και ο πολεμος.

Η αντίδραση του SPD μπροστα στα συννερα του πολεμου που μαζευονταν απειλητικά, εμοιαζε διεθνιστική: «Το συνειδητά ταξικό Γερμανικό προλεταριοτο σήκωνει φλογερή την διαμαρτυρία του εναντια στις μηχανοραφες των πολεμοκαπηλων... Ουτε σταγονα αιματος γερμανου εργατη δεν πρέπει να θυσιαστεί στην διψα για ισχύ της Αυστριακής κυβερνουσας κλίμας, στους ιμπεριαλιστες κερδοσκοπους» εγραφε ανακωνιστη του.

Όμως δεκα μερες μετα απο αυτη την δήλωση, όταν ο Γερμανος αυτοκράτορας σε συμμαχία με την Αυστριακή αρχουσα τάξη κηρύττε τελικά τον πολεμο εναντια στην

προδοσία. Μεχρι το 1913 το SPD και οι συντεχνίες του είχαν αποκτησει ιδιοκτησία αξίας 90 εκατομμυριων μαρκων, που για να την διαχειριζεται είχε δημιουργήσει, όπως εγραφε ενας ιστορικός, «μια ολοκληρη κατηγορία απο κοινοβουλευτικούς, γραφειοκρατες της εργατικής ταξης και εμμισθους στις συντεχνίες, στις συνεργατικές του, στις γραμματείες του κομματος, στις συντακτικές επιτροπες των εφημεριδων του... Αυτοι οι ανθρωποι δεν ζουσαν πια μονο για, αλλά και απο το εργατικό κίνημα». Μια

ευθύνη για την ηττα της ρωσικής επανάστασης και την ανοδο του σταλινισμού στην επαναστατική ΕΣΣΔ, η οποία τότε περιμενε για να ανθισει την υποστήριξη απο την επανάσταση στην οικονομικά αναπτυγμένη Γερμανία. Εχει έτσι ευθύνη όχι μονο για την τύχη του γερμανικού εργατικού κινήματος αλλά και για την πορεία της ιστορίας ολοκληρης της ανθρωπότητας ως τα σημερα.

ΠΟΙΟΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΤΑΙ

Σε δημοσιογραφική διασκεψη στις 15 Μαρτη του '91 ο Χριστοφας, απαντώντας σε ερωτηση για το τι χωρίζει το κομμουνιστικό ΑΚΕΛ απο

Εξεγερμενοι εργατες και στρατιωτες στο Βερολινο, στην Επανάσταση του 1918. Η Σοσιαλδημοκρατία προδωσε και αυτη την εξεγερση του προλεταριου.

Ρωσία, επεφτε σαν βομβη η ψηφοφορία υπερ του πολεμου, και η ανακωνιστη του SPD: «Για τον λαο μας και την ειρηνική του αναπτυξη, πολλα, ανοχι τα παντα, διακυβευονται στην περιπτωση της νίκης του Ρωσικου δεσποτισμου... Το καθηκον μας είναι να αποτρεψουμε αυτο τον κίνδυνο, να διαφυλάξουμε τον πολιτισμο και την ανεξαρτησία της χωρας μας... δεν θα παρατηρήσουμε την πατριδα στην ώρα του κινδυνου». Οι διεθνιστικές διακηρύξεις μετατραπήκαν σε σωβινισμο και συνεργασία με τους καπιταλιστες και τον αυτοκράτορα.

Τον ίδιο δρομο ακολουθησαν τα περισσότερα κομματα της 2ης Διεθνης. Η σημαντικότερη εξαίρεση ήταν οι μπολσεβίκοι στην Ρωσία, που ακολουθησαν μια αδιαλλακτη διεθνιστική γραμμή. Υιοθετησαν το σύνθημα του Καρλ Λημπκνεχτ, του μοναδικου γερμανου σοσιαλδημοκρατηβουλευτη που αντιστάθηκε στην κατηγορία του σωβινισμού: «ο κυριος εχθρος είναι μεσα στην ίδια μας την χώρα, είναι η δική μας αρχουσα τάξη». Και το συμπληρωσαν με το επαναστατικό καλεσμα προς την εργατική τάξη να «μετατρέψει τον ιμπεριαλιστικό πολεμο σε εμφύλιο» για την ανατροπή της κάθε αρχουσας ταξης απο την εργατική της τάξη.

«ΕΝΑ ΒΡΩΜΙΣΜΕΝΟ ΠΤΩΜΑ»

Σήμερα, κοιταζοντας πίσω «μετα το γεγονός», δεν είναι τόσο δυσκόλο να καταλάβει κανεις τους λογους για την

εικόνα όχι τόσο δυσκόλο να την καταλάβει καποιος που ζει στην νοτια Κύπρο.

Αν με την επανάσταση η εργατική τάξη, όπως λέει το Κομμουνιστικο Μανιφεστο, δεν έχει τίποτα να χάσει παρα τις αλυσιδες της, η γραφειοκρατία αυτη είχε πολυ περισσότερα να χάσει. Ετσι, ενώ συνεχισαν να μιλιν στο ονομα της εργατικής ταξης και της επανάστασης, οι περισσότεροι περασαν με την μεριά των αφεντικών.

Η Ροζα Λουξεμπουργκ, η μεγάλη Πολωνίδα επαναστατρια που ανηκε στην αριστερα του γερμανικού σοσιαλδημοκρατικού κομματος, εκφρασε χαρακτηριστικά το συμπέρασμα: «η Γερμανική Σοσιαλδημοκρατία είναι ενα βρωμισμένο πτώμα». Η εργατική τάξη χρειαζονταν τώρα νέα στρατηγία της επαναστασης. Χρειαζονταν μια άλλη Διεθνη. Αυτη ήταν η Τριτη Διεθνης, που ιδρύθηκε στην Μόσχα το 1919. Χρειαζονταν νέα ζωντανά κομματα, με αλλαγμένο ακομα και το ονομα. Αυτα ήταν τα Κομμουνιστικά Κομματα.

Το SPD, που το εμπιστευονταν ακομα ενα μεγάλο τμήμα της εργατικής ταξης, δεν άργησε να την ξαναπροδώσει. Το 1919 συνεργαστηκε με τους γερμανους στρατηγους, για να πνιξουν στο αιμα την επανάσταση των γερμανων εργατων και να δολοφονησει τους διεθνιστες Ροζα Λουξεμπουργκ και Καρλ Λημπκνεχτ, τους αρχηγους του νεου γερμανικού επαναστατικού κομματος, του Σπαρτακου. Το SPD έχει μεγάλη

τα ευρωπαϊκά σοσιαλδημοκρατικά κομματα, ελεγε ότι «Ο Κυπριακος λαος σημερα, μεσα στις συνθήκες που «δερχόμαστε» (εννοώντας το Κυπριακό) «δεν περιμενε να ακουσει την διαφορά μεταξύ του ορου κομμουνισμος και σοσιαλισμος, και ποια η σχεση του ΑΚΕΛ με αυτους τους ορους».

Στην πραγματικότητα, η διαφορά καποτε ήταν τρομερα σημαντική. Δεν ήταν «διαφορά αποψεων» που πρέπει απλα να «συζητηθεί πολιτισμένα» όταν οι συνθήκες τα επιτρεψουν. Ποταμια απο αιμα χωρίζουν τις δύο παραδοσεις, της μεσα το 1914 σοσιαλδημοκρατίας του Βίλλι Μπραντ απο την μια και αυτη των επαναστατικών διεθνιστικών κομμουνιστικών κομματος απο την άλλη.

Το μαλακωμα των Κομμουνιστικών Κομματος απεναντι στην σοσιαλδημοκρατία, το ότι όπως ειπε στην ελληνική τηλεοραση ο Ανδρουλακης του Συνασπισμου στην Ελλάδα «το σχίσμα στις αρχες αιωνα μεταξύ σοσιαλδημοκρατίας και κομμουνισμού πει να εκλειψει», έχει να κανει με το ότι τα σημερινα Κομμουνιστικά Κομματα εχουν απο καιρο παρει ενα δρομο παρόμοιο με αυτο της σοσιαλδημοκρατίας. Αυτο είναι κατι που δεν πρέπει ουτε να αποφεύγουμε να το δοουμε, ουτε να μας απελπιζει. Ο ταξικός πολεμος γκρεμισε ξανα ενα οχυρο του εργατικού κινήματος. Όμως ο ίδιος ο πολεμος κάθε άλλο παρα τελειωσε. Δουλεία μας, να ξαναχτίσουμε νεα οχυρα, νεα επαναστατικά κομματα.

Αγγελος Νικολαου

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΡΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΚΟΥΡΔΙΚΟ

Ο Ali Safet είναι μέλος της Socialist Isci, της αδελφής οργάνωσης της Εργατικής Δημοκρατίας στην Τουρκία. Ηρθε στην νοτιά Κύπρο για να πάρει μέρος στον «Μαρξισμό '92», το τριήμερο συζήτησης και αντιπαραθέσης που οργάνωσε η «Εργατική Δημοκρατία». Ζήτησαμε από τον Ali Safet να μας μιλήσει για την κατάσταση στην Τουρκία.

Ε.Δ.: Πρώτα θέλω να ρωτήσω για το νέο δημοκρατικό πρόσωπο που θέλει να δείξει η αρχούσα τάξη. Πώς έχει αυτό επηρεάσει τις δυνατότητες δράσης της αριστεράς;

Υπάρχει καθαρά σήμερα μια διαφορά για την τουρκική αριστερά. Οι δυνάμεις ασφαλείας έχουν οδηγήσει να μην το παρακανούν με την μη οπλισμένη αριστερά. Έτσι εκτός από την Ντεβ Σολ που κάνει ενόπλιο αγώνα με βόμβες και φόνους, και την οποία μεταχειρίζονται πολύ αγρία, η υπολοιπή αριστερά έχει λίγο πολύ τώρα την ευκαιρία να δουλέψει ανοιχτά.

Όμως τα πράγματα έχουν χειροτερεύσει πολύ για την κουρδική αριστερά, επειδή τα τελευταία δύο χρόνια το κίνημα έχει προχωρήσει πολύ περα από το να είναι ένα ανταρτικό κίνημα. Είναι τώρα ένα κίνημα με μαζική λαϊκή υποστήριξη. Και οι κουρδικές περιοχές της Τουρκίας βρίσκονται καθαρά κάτω από στρατιωτική κατοχή. Σε διάφορες περιπτώσεις τελευταία έχουν σκοτωθεί άλλοι 90 άτομα, άλλοι 50 άτομα, άλλοι 100 άτομα.

Ε.Δ. Εδώ διαφοροί αναλυτές της δεξιάς, για να δυναμώσουν την εικόνα του «ενωμένου εχθρού», και της ανάγκης για δική μας «εθνική ενότητα» επαναλαμβάνουν ότι στην Τουρκία όλα τα κομμάτια είναι ενωμένα στα «εθνικά ζητήματα», ενώ «εμείς οι Έλληνες είμαστε διασπασμένοι».

Φυσικά δεν είναι αλήθεια αυτό. Όπως κάθε αρχούσα τάξη μπροστά σε σοβαρά προβλήματα, έτσι και η τουρκική είναι διασπασμένη, ιδιαίτερα στο κουρδικό. Είναι τώρα φανερό ότι το κίνημα βρίσκεται σε ένα στάδιο που δεν μπορεί η αρχούσα τάξη να λύσει το πρόβλημα με στρατιωτικά μέσα, επειδή είναι ανακατεμένος ολος ο πληθυσμός σε αυτό. Σκοτώνουν 100 ανταρτές την μία μέρα, 200 την άλλη, αλλά κάθε μέρα ο αριθμός αυτός αναπληρώνεται από νέους ανταρτές. Υπάρχει λοιπόν ένα τμήμα της αρχούσας τάξης, αν θέλετε οι πιο διορατικοί, αυτοί με τις μεγαλύτερες διεθνείς διασυνδέσεις, που θέλουν να λύσει το Κουρδικό επειδή δεν πιστεύουν ότι μπορεί να λυθεί με στρατιωτικά μέσα. Για τους αστούς είναι ένα σοβαρό πρόβλημα. Μερικοί στην αριστερά τους θεωρούν σαν υποταγμένα τσιρακία του ιμπεριαλισμού. Δεν είναι κάτι τέτοιο. Είναι τώρα μια σημαντική αρχούσα τάξη, με ρόλο στην διεθνή σκηνή, μέρος του διεθνούς ιμπεριαλισμού, της διεθνούς αρχούσας τάξης. Δεν τους αρέσει λοιπόν που πανε σε ευρωπαϊκά βήματα, στην ΕΟΚ στο Συμβούλιο της Ευρώπης, και τους ρωτάνε συνέχεια για ανθρωπίνια δικαιώματα και το κουρδικό. Τους είναι μια ενοχλήση που θέλουν να την λύσουν.

Φυσικά υπάρχει ένα ακόμα μεγαλύτερο τμήμα της αρχούσας τάξης που βλέπουν σαν μόνη λύση την στρατιωτική λύση, να τσακίσουν το κίνημα, να διατηρήσουν τα σημερινά συνόρα του κράτους. Υπάρχει ακόμα ο στρατός,

που στο κουρδικό δρα σχεδόν αυτονόμα. Για παράδειγμα συνομιλούσα σαν δημοσιογράφος με τον διευθυντή του «Ινστιτούτου για τον Συντονισμό Ξένου Κεφαλαίου» που συνενώνει το μεγαλύτερο κεφάλαιο στην Τουρκία, το κεφάλαιο που εν μέρει ελεγχεται από ξένες εταιρείες. Και έλεγε ότι όσο υπάρχει «κομμα του ενόπλιων δυναμικών» (δεν υπάρχει βέβαια τέτοιο κομμα, εννοούσε όμως ότι υπάρχει στην πράξη) δεν θα υπάρξει λύση και αυτή η χώρα θα πηγαίνει από πραξικόπημα σε πραξικόπημα. Έλεγε ότι το «κομμα» αυτό πρέπει να διαλυθεί.

Ε.Δ. ποια είναι η στάση της αριστεράς στο Κουρδικό;

Η αριστερά φυσικά εμφανίζεται αντίθετη σε αυτές τις στρατιωτικές λύσεις, στον σωβινισμό και τον εθνικισμό. Το πρόβλημα όμως εμφανίζεται όταν παμε στις «λεπτομέρειες». Έτσι η φιλελεύθερη αριστερά επιχειρηματολογεί ότι «αυτό είναι λάθος, δεν μπορεί να λυθεί με τα όπλα, πρέπει να λυθεί στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων» αλλά, και με την «παράνομη του Κουρδιστάν μέσα στα συνόρα της Τουρκίας». Έτσι στην ουσία αρνούνται το δικαίωμα αυτοδιάθεσης στους Κουρδούς. Άλλο τμήμα της αριστεράς, όχι η ακραία αριστερά αλλά αυτο που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε «μαλακή αριστερά» και οι σοσιαλδημοκράτες λένε στην ουσία το ίδιο: «πρέπει να συνομιλήσουμε, δεν υπάρχει στρατιωτική λύση, η κυβέρνηση κάνει λάθος» αλλά, συμπληρώνουν, «γιατί αυτοδιάθεση, αυτό δεν είναι προς το συμφέρον κανενός, θαπρεπε να δώσουν στον κουρδικό λαό διάφορες πολιτιστικές παραχωρήσεις, πολιτιστικές μεταρρυθμίσεις, το δικαίωμα στην γλώσσα τους, στις δικές τους εκδόσεις», τέτοια πράγματα.

Ένα μέρος της ακραίας αριστεράς λέει πολλά για την αυτοδιάθεση του κουρδικού λαού, αλλά δεν υποστηρίζουν το PKK (το Κουρδικό Εργατικό Κομμα). Νομίζουμε ότι αυτό είναι κεντρικό θέμα. Το PKK πρέπει να υποστηριχθεί εναντίον στον τουρκικό κράτος. Γίνεται ένας πόλεμος στον οποίο δεν μπορούμε να παραμεινουμε ουδέτεροι. Δεν μπορείς να λες «η κυβέρνηση έχει λάθος που επιτίθεται, αλλά και το PKK έχει λάθος επειδή είναι σταλνικό, ή πολύ βίαιο, ή επειδή σκοτώνει παιδιά και γυναίκες». Σε ένα τέτοιο πόλεμο πρέπει να είσαι καθαρά στο πλευρό του PKK εναντίον στην τουρκική κυβέρνηση. Αν το κανείς αυτό, τότε μπορείς να κανείς και κριτική στο PKK. Βέβαια στην σημερινή κατάσταση ενός ολοκληρωτικού πολέμου δεν θα ξοδεύεις τον χρόνο σου κριτικάροντας το PKK, πρέπει κυρία να είσαι καθαρός ότι υποστηρίζεις το PKK και είσαι εναντίον στην Τουρκικό κράτος. Αυτή η καθαρότητα γενικά λείπει από την τουρκική αριστερά. Σε ένα επιφανειακό επίπεδο υποστηρίζουν το κουρδικό κίνημα, αλλά στο βασικό καθημερινό επίπεδο υστερούν, αποτυχαίνουν,

Ο ΜΕΙΤΖΟΡ ΣΤΗΝ ΑΝΕΡΓΕΙΑ ΟΧΙ ΟΙ ΑΝΘΡΑΚΩΡΥΧΟΙ

στην πράξη είναι σωβινιστές.

Τα τελευταία ένα-δύο χρόνια, από τότε που το κουρδικό εφάρθε το σημερινό ψηλό επίπεδο και έγινε κεντρικό, το τουρκικό κράτος ενθάρρυνε τον σωβινισμό, ρίχνει λαδί στην φωτιά. Είναι προφανής ο λόγος. Αν κανείς μέσα στα συνόρα σου έναν ολοκληρωτικό πόλεμο και σκοτώνεις δεκάδες, εκατοντάδες ανθρώπους, πρέπει να προετοιμάσεις ιδεολογικά το έδαφος για αυτό, πρέπει να το κανείς αποδεκτό από την κοινή γνώμη. Και ο τρόπος να το κανείς είναι με τον τουρκικό σωβινισμό, τον αντικουρδικό σωβινισμό. Δυστυχώς η κυβέρνηση έχει κάποια επιτυχία σε αυτό. Υπάρχουν περιπτώσεις αντικουρδικών συμβάντων μέσα στην Δυτική Τουρκία. Δυστυχώς ακόμα και μέσα στην εργατική τάξη αυτή η προσπάθεια αναζωπύρωσης του εθνικισμού, του αντικουρδικού εθνικισμού έχει απήχηση, έχει κάποια επιτυχία. Έτσι αυτή την περίοδο αυτό είναι το κύριο - το πρώτο πρόβλημα που πρέπει να αντιμετωπίσει η κάθε επαναστατική τουρκική οργάνωση. Δεν είναι απλά ζήτημα υποστήριξης της αυτοδιάθεσης του κουρδικού λαού, είναι το πρόβλημα της διασπασής της εργατικής τάξης της Τουρκίας, της τουρκικής και κουρδικής εργατικής τάξης, από τον αντικουρδικό σωβινισμό.

Με την ευκαιρία, ένα άλλο επιχείρημα που χρησιμοποιεί η «μαλακή» αριστερά είναι ότι ο κουρδικός εθνικισμός διασπά την εργατική τάξη. Δεν βλέπουν ότι ο μόνος τρόπος να αποφύγεις αυτή την διασπασή είναι να παραχωρήσεις την αυτοδιάθεση στους Κουρδούς, γιατί δεν μπορεί να υπάρξει ενότητα με τη βία, η ενότητα μπορεί να είναι μόνο εθελοντική. Αν είναι με την βία, όπως και είναι στην περίπτωση αυτή, θα δημιουργήσει κουρδικό εθνικισμό, και δεν μπορείς να κατηγορείς το εθνικά καταπιεσμένο κομμάτι για την διασπασή της εργατικής τάξης.

Αναφερόμενοι προηγουμένα για την εργατική τάξη στην Τουρκία και όχι για την τουρκική εργατική τάξη, γιατί σε όλες τις κυρίες βιομηχανικές πόλεις της Τουρκίας, μια σημαντική μειοψηφία της εργατικής τάξης είναι Κουρδοί. Μια τέτοια διασπασή λοιπόν, (εξαιτίας του τουρκικού σωβινισμού, όχι εξαιτίας του κουρδικού εθνικισμού), θα είναι ένα κεντρικό χτύπημα εναντίον της εργατικής τάξης. Γιαυτό η παλιά εναντίον στον τουρκικό σωβινισμό δεν βοηθά απλά το κουρδικό κίνημα. Είναι κεντρικής σημασίας για το μέλλον της εργατικής τάξης στην Τουρκία. Αυτό είναι ένα κύριο σημείο με το οποίο πρέπει να κριθεί το τουρκικό επαναστατικό κίνημα σήμερα.

Ανακινώνοντας η κυβέρνηση των Συντηρητικών στην Αγγλία την προθεση της να κλείσει 31 ανθρακωρυχεία, να απολυσει δηλαδή 30.000 ανθρακωρυχούς και να ρίξει τις ακογονειές τους στην αβλιότητα, συγκέντρωσε την οργή εκατομμυρίων άλλων εργατών που επίσης απειλούνται σήμερα από την πολιτική των περικοπών και των ιδιωτικοποιήσεων.

Ο αριθμός των ανεργών σήμερα στην Αγγλία ξεπερνά τα 4 εκατομμύρια. Σε αυτό τον αριθμό κάθε βδομάδα προσθετονται ακόμα 8.000. Μόνο εξαιτίας της προγραμματιζόμενης ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρομών θα χασουν την δουλειά τους 10.000 εργαζόμενοι.

ΘΑΥΜΑ!

Ο μύθος που πριν 5 χρόνια κυριαρχούσε για το υποτιθέμενο «θαύμα» οικονομικό θαύμα» σήμερα εξανεμίζεται. Πολλές επιχειρήσεις που ήταν ταυτισμένες μ' αυτό το «θαύμα» σήμερα έχουν πτώχευσει. Κατά μέσο όρο 5.700 επιχειρήσεις κλείνουν κάθε μήνα.

Αν μια προηγούμενη περίοδο οι Συντηρητικοί και οι εργοδότες μπορούσαν να απομονώσουν και να χτυπούν συγκεκριμένα κομμάτια της εργατικής τάξης - πρώτα τους μεταλλεργάτες, μετά τις νοσοκομεία, στη συνέχεια τους ανθρακωρυχούς, τους υπερεργάτες κ.ο.κ. - σήμερα το μέγεθος της κρίσης τους είναι τέτοιο που τους υποχρεώνει σε μια αποπειρά γενικευμένης επίθεσης εναντίον στο βιωματικό τους επίπεδο.

Αυτή η επίθεση δεν είναι αποτέλεσμα της αποπεποιθησης των αφεντικών, αλλά δεν παύει από το να είναι εξαιρετικά στυγνή.

Η σοβαρότερη κρίση της αγγλικής στερλίνας τα τελευταία 16 χρόνια και η πρόσφατη υποτίμηση της ανάγκασαν την κυβέρνηση Μείτζορ να εγκαταλείψει τον κεντρικό άξονα της μέχρι τώρα οικονομικής και Ευρωπαϊκής της πολιτικής, προκαλώντας βάθεια ρήγματα ανάμεσα στους ίδιους τους Συντηρητικούς και στα καπιταλιστικά συμφέροντα τα οποία εκπροσωπούν.

ΔΗΜΟΤΙΚΟΤΗΤΑ

Μερικούς μόνο μήνες μετά την επανεκλογή του Τζων Μείτζορ στην πρωθυπουργία, ακόμα και ο πιο φιλοσυντηρητικός τύπος αναγνωρίζει ότι η δημοτικότητα του βρίσκεται στον πάτο. Αντίθετα, από τους πλέον δημοφιλείς είναι ο Άρθουρ Σκαρκιλ, ο ηγέτης των ανθρακωρυχών ο οποίος είναι ταυτισμένος στη συνείδηση του

κόσμου με τον μαχητικό συνδικαλισμό, με την πρωϊκή απεργία των ανθρακωρυχών του 1984-85 και με τις εργατικές κινητοποιήσεις που οδήγησαν στην πτώση της Συντηρητικής κυβέρνησης του Εντουαρντ Χιθ το 1974.

Οι δύο μαζικές διαδηλώσεις, των 200-250 χιλιάδων που έγιναν στο Λονδίνο με συνθήμα «Απολυστε τον Μείτζορ - Όχι τους ανθρακωρυχούς» και η γενική κατακραυγή υποχρέωσαν την κυβέρνηση να αναστείλει και να επανεξετάσει την εφαρμογή των σχεδίων της για τα ανθρακωρυχεία μέχρι τον επομένο Γενάρη. Ο Γενάρης όμως δεν θα αργήσει να έρθει.

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

Οι ηγέτες όμως του Εργατικού Κομματος και μερίδα του τύπου προσπαθούν να πείσουν τους οργισμένους εργάτες ότι η «κοινή γνώμη» είναι αρκετή για να μπλοκαρει τα σχέδια των συντηρητικών, ισχυρίζονται μάλιστα ότι η σημερινή επίθεση των Συντηρητικών εναντίον στους ανθρακωρυχούς οφείλεται στην πρωϊκή τους απεργία το 1984-85 που ήταν «αχρησάστη»!

Αν η 12μηνή απεργία του '84-85 τελικά πτώθηκε, για αυτό εμβυθώνται κυρία οι ίδιοι οι ηγέτες του Εργατικού Κομματος που διαχώρισαν την θέση τους από αυτήν, καθώς επίσης και οι γραφειοκράτες του Συντεχνιακού Κογκρεσού, που εμπόδιαν κάθε ενεργή συμπαρασάση προς τους ανθρακωρυχούς από άλλα κομμάτια της εργατικής τάξης.

ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Η πρόσφατη εμπειρία του αγώνα εναντίον στον Poll-Tax, τον διαβόητο «κεφαλικό φόρο» σε όλους τους ενοίκους σπιτιών που η θάτσερ προσπάθησε να επιβάλλει, έχει αποδείξει ότι δεν αρκεί η «κοινή γνώμη». Ηταν οι κινητοποιήσεις δεκάδων χιλιάδων εργατών που έδωσαν τον Poll Tax και μαζί του την πρωθυπουργία της «σπίθρας κυρίας» θάτσερ.

Μέχρι στιγμής, μισο εκατομμύριο εργάτες έχουν υπογράψει ένα ψηφίσμα που απαιτεί από το Κογκρεσσο των Συντεχνιών το άμεσο κάλεσμα Γενικής Απεργίας εναντίον στις περικοπές και τις απολύσεις, στις διαφορές ανεπίσημες και συχνά αυθαίρετες απεργείες έρσιπουν σε διάφορους χώρους δουλειάς.

Ο ανθρακωρυχός Ιαν Τάιλορ, ένας απλος εργαζόμενος που διαδήλωνε μαζί με τον θχρονο γιο του στο Λονδίνο εναντίον στις περικοπές, εκφράζει την γνώμη πολλών άλλων όταν δήλωσε σε δημοσιογράφο της Γκάρντιαν ότι «Ο γιος μου γεννήθηκε στη διάρκεια της απεργίας του 1984-85. Και τον θέλω να δει την δουλειά τελειωμένη - να ριζώμε την κυβέρνηση»

A.K.